Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3,50

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς | *Ἀθῆναι, 10 Ἰουνίου 1933* | *Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 28*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

«ΦΑΛΙΜΕΝΤΟ»

Ἐκεῖνο τὸν καιρό, στὸ «Πλάϊ» — ἔτσι ἔλεγε ἡ μητέρα μου, ἡ Πολίτισσα, τὸ πλαϊνό μας σπίτι – οἱ συμφορὲς ἔπεφταν ἀπανωτές.

Πρῶτα ἦταν τὸ γκρεμοτσάκισμα τῆς νύφης τους. Ἡ καϊμένη ἡ Ἕλενα—κι' ἦταν μιὰ νέα γυναίκα τόσο καλή!—γύριζ' ἕνα βράδυ ἀπὸ τὸ χτῆμα τους μὲ τὸ μουλάρι. Τὸ ζῶ ξαφνιάστηκε σὲ μιὰ κακοτοπιὰ καὶ τὴν γκρέμισε. Θρῆνος στὸ Πλάϊ κι' ὀδυρμός. Πάνω ἀπὸ μῆνα ἔμεινε στὸ κρεββάτι ἡ σακατεμένη. Σηκώθηκε, ὕστερα, μὰ κουτσή. Καὶ θυμᾶμαι ἀκόμα τὸν παιδικό μου οἶχτο, μιὰ Κυριακὴ ποὺ τὴν πρωτόειδα ἀπ' τὸ παράθυρό μας στὸ δρόμο, νὰ πηγαίνῃ κούτσα-κούτσα στὴν ἐκκλησιά. Ἡ καμπάνα τοῦ Ἅγ-Γιαννιοῦ χτυποῦσε γιὰ τὴ λειτουργία, καὶ μοῦ φαινόταν πὼς μὲ τὸ ρυθμό της ἡ Ἕλενα χόρευε ἕναν ἀλλόκοτο χορό.

Σὲ λίγο ἦταν ὁ θάνατος τῆς κυρὰ-Χρυσῆς. Ἡ πεθερὰ τῆς Ἕλενας πέθανε σχεδὸν ξαφνικά, πρὶν νὰ φτάσῃ σὲ βαθιὰ γεράματα. Θρῆνος πάλι στὸ Πλάϊ καὶ ὀδυρμός. Εἶχαν μαζευτεῖ γύρο στὸ νεκρικὸ κρεββάτι γιοί της, κόρες της, ἀγγόνια. Κλαίγανε, τσιρίζανε, τοὺς ἄκουγα καὶ τοὺς λυπόμουν: Μὰ κάπου-κάπου ξεχνιόμουν σὰν παιδί, καὶ χοροπηδοῦσα στὴν αὐλή μας ἢ ἔκανα νὰ τραγουδήσω. «—Σοὺτ! μοῦ φώναζε πνιχτὰ ἡ μητέρα μου. Στὸ Πλάϊ ἔχουν τὴ μανούλα τους νεκρή. Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό;». Ὤ, τὸ καταλάβαινα πολὺ καλὰ αὐτό! Καὶ σώπαινα κι' ἡσύχαζα καὶ τοὺς λυπόμουν...

***

Τὴν τρίτη ὅμως συμφορὰ—σὲ λίγο κι' αὐτὴ—στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν καταλάβω. Οὔτε ἀρρώστεια ἦταν, οὔτε θάνατος, οὔτε φωτιά, οὔτε πλημμύρα. Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἤξερα ὡς τότε γιὰ κακά. Παρὰ κάτι ἄλλο, ἀγνώριστο, μυστήριο, ποὺ ξέφευγε ὁλωσδιόλου τὴ μικρή μου πεῖρα. Κι' οὔτε θρῆνος καὶ ὀδυρμὸς ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ Πλαϊ, οὔτε κἂν μιὰ κραυγὴ πόνου. Ἄκρα σιωπή, βουβαμάρα. Οἱ πλαϊνοὶ ὅμως, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, πα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Πῶ, πῶ, δαγκαματιά!...

ρουσιαζόνταν μὲ πρόσωπα χλωμά, φοβισμένα, ἀγριεμένα Κι' ἀπ' τὴ ταράτσα τους, ποὺ ἔβλεπε στὴν αὐλή μας, μᾶς πετοῦσαν ἢ μᾶς ἔδιναν μπόγους, κάσσες, βάζα, καντηλέρια, ἀγαλματάκια, ρολόγια τοῦ τραπεζιοῦ, πιατικά, γυαλικά, κατσαρόλες, τηγάνια, μύλους...

Τί περίεργο πράμμα! Ἀμίλητοι, βουβοί, ἀλαλιασμένοι, ἄδειαζαν τὸ σπίτι τους στὸ δικό μας! Ἡ μεγάλη μας ὑπηρέτρια, ὁ μικρός μας ὑπηρέτης, ὁ πατέρας μου ὁ ἴδιος, ἀνεβασμένοι σὲ καρέκλες, σὲ τραπέζια, ἔπιαναν τὰ πράμματα ποὺ τοὺς ἔδιναν ἀπὸ τὴν ταράτσα. Ἔπειτα τἄπαιρνε ἡ μητέρα μου, τἄμπαζε μέσα, τὰ τοποθετοῦσε, τἄκρυβε. Ὁ Κωστής, ὁ ἄντρας τῆς Ἑλένας, ἀνασκουμπωμένος, μὲ τὰ μανικοπουκάμισα, ἔδγαζε τὰ περισσότερα. Φαινόταν μιὰ στιγμὴ νὰ σκύβῃ ἀπ' τὸ πεζούλι τῆς ταράτσας, μ' ἕνα τηγάνι στὸ τεντωμένο χέρι ἢ μ' ἕνα μπογαλάκι, τἄδινε βιαστικὰ μιὰ σίγουρα, τὰ πετοῦσε ὅταν δὲν ἦταν φόβος νὰ σπάσουν, καὶ χανόταν γιὰ νὰ ξαναφανῇ σὲ λίγο μὲ μιὰ κατσαρόλα ἢ μ' ἕνα χαλί.

Μὰ κι' ἡ γυναίκα του κουβαλοῦσε, κι' ὁ γέρος πατέρας του μὲ τὰ κάτασπρα γένια καὶ μαλλιά, κι' ἡ ἀδερφή του ἡ ἀνύπαντρη, ἡ Ἀλεξάντρα, κι' ἡ γριά τους ὑπηρέτρια, ἡ βουνήσια Παρασκευή. Τὸ κοριτσάκι τους, ἡ μικρὴ φιληνάδα μου Νικολέττα, καθισμένη στὸ πεζούλι, πάνω σὲ μιὰ πελώρια γάστρα ποὺ ἡ μπουγαρινιά της εἶχε ξεραθεῖ, παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μ' ἔκπληχτα μάτια κι' ἀνῆξερα σὰν τὰ δικά μου. Μιὰ στιγμὴ τῆς φώναξα:

— Νικολέττα! ψίτ!

Δὲ μάκουσε. Τῆς ξαναφώναξα πιὸ δυνατά. Καὶ τότε γύρισε τὸ προσωπάκι της σὲ μένα μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα:

— Σούτ!

Ἤξερε κι' αὐτὴ πὼς δὲν ἔκανε νὰ μιλᾷ κανένας αὐτὴ τὴν ὥρα, μὰ δὲν πιστεύω νἄξερε καὶ τίποτ' ἄλλο.

***

Ὡστόσο, τὸ παράξενο ἄδειασμα ἐξακολουθοῦσε. Κι' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο γινόταν βιαστικότερο. Τὰ τελευταῖα πράμματα τὰ πετοῦσαν μὲ παραζάλη, χωρὶς νὰ τοὺς νοιάζῃ πιὰ ἂν θἄσπαζαν. Κι' ἔπειτα μπῆκαν ὅλοι μέσα, χάθηκαν. Ἡσυχία, σιωπή, μυστήριο. Μόνο ἡ μικρὴ Νικολέττα ἀπόμεινε στὴν ταράτσα. Μὰ σὲ λίγο σηκώθηκε κι' αὐτὴ ἀπ' τὴ γάστρα της, πήδησε ἀπ' τὸ πεζούλι καὶ προχώρησε, σιγὰ καὶ φοβισμένα, πρὸς τὴν πόρτα τῆς κουζίνας τους. Τὴν εἶδα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἰδῇ ἀπὸ κεῖ τί γινόταν πάρα μέσα...

— Μὰ γιατί, γιατὶ μᾶς ἔδωσαν τὰ πράμματά τους; ρωτοῦσα καὶ ξαναρωτοῦσα τὴ μητέρα μου, ποὺ τὰ τοποθετοῦσε ἀκόμα καὶ τἄκρυβε.

— Σωπῆ ἐσύ! μοῦ ἀποκρινόταν. Πρόσεξε μὴν πῇς λόγο σὲ κανένα...

— Μὰ γιατί, γιατί;

Κανένας δὲ μοῦ ἀπαντοῦσε, κανένας δὲ μοῦ ἐξηγοῦσε.

Καταλάβαινα βέβαια πὼς τὸ πολύπαθο Πλάϊ τὸ βρῆκε πάλι μιὰ συμφορά. Μ' ἀδύνατο νὰ μαντέψω τί λογῆς ἦταν, καὶ γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα μοῦ φαινόταν ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες. Κι' ὁ παιδικός μου οἶχτος γιὰ τοὺς πλαϊνοὺς ἔσφιγγε τώρα τὴν καρδιά μου καὶ τὴν πονοῦσε.

Ἐπιτέλους ταὐτί μου πῆρε μιὰ λέξη. Μιὰ λέξη ἄγνωστη, πρωτάκουστη γιὰ μένα καί, φυσικά, φοβερή.

Ἡ μεγάλη μας ὑπηρέτρια εἶπε στὰ μικρὸ ὑπηρέτη, ποὺ θἄ τὴ ρωτοῦσε κι' αὐτὸς ὅπως ἐγὼ τὴ μητέρα μου:

— Δὲν καταλαβαίνεις, μπρὲ κουτέ; Ὁ γέρο-Κουρμῆς ἔκαμε φαλιμέντο!

Ὁ γέρο-Κουρμῆς ἦταν ἐκεῖνος μὲ τὰ κάτασπρα γένια καὶ μαλλιά, ὁ πατέρας τοῦ Κώστα καὶ τῆς Ἀλεξάντρας, ὁ πεθερὸς τῆς Ἑλένας καὶ ὁ παπποῦς τῆς μικρῆς μου φιληνάδας Νικολέττας. Αὐτὸς λοιπὸν ἔκαμε τὸ «φαλιμέντο». Μὰ τί ἦταν αὐτὸ τὸ κάμωμα, καὶ πῶς εἶχε γίνει πάθημα, συμφορά, οὔτε ἐγὼ ἤξερα, μὰ οὔτε κι' ὁ μικρός μας ὑπηρέτης. Τὸν εἶδα ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια του τόσα καὶ νὰ ρωτᾷ τὴ Μαρία σχεδὸν δυνατά:

— Τί παναπῆ φαλιμέντο;

Ἐκείνη δάγκασε τὰ δάχτυλό της:

— Σκάσε!.. Δὲν τὰ φωνάζουν αὐτὰ τὰ λόγια!.. Θὰ σοῦ πῶ, ὕστερα θὰ σοῦ πῶ...

***

Τὸ μυστήριο αὐτὸ ἄρχισε νὰ μὲ φοβίζῃ. Κι' ὅση κι' ἂν ἦταν ἡ περιέργειά μου, δὲν τολμοῦσα πιὰ νὰ ρωτήσω κανένα.

Τὸ βράδυ μόνο — κι' ὡς τὸ βράδυ δὲν ξανακούστηκε τίποτ' ἀπὸ τὸ Πλάϊ, ἡσυχία, νέκρα — ὅταν ἡ μητέρα μου μὲ πῆρε νὰ μὲ κοιμίσῃ, ξεθαρρεύτηκα καὶ τὴ ρώτησα:

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ φαλιμέντο, ποὺ ἔκαμε ὁ κύριος Κουρμῆς;

Πρόφερα τὴ λέξη τόσο σιγά, ποὺ ἡ μητέρα μου δὲ μοῦπε πιὰ «σιωπή». Καὶ σὰ νὰ συγκινήθηκε ἀπὸ τὴ εὐλάβειά μου, ποὺ ἔδειχνε μιὰ συναίσθηση, ἀποφάσισε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ:

— Τὸ φαλιμέντο, παιδί μου, εἶν' ἕνα μεγάλο, πολὺ μεγάλο δυστύχημα. Πρέπει νὰ τοὺς λυπούμαστε τοὺς καϊμένους τοὺς πλαϊνούς.

— Μὰ γιατί, μητέρα, μᾶς ἔδωσαν τὰ πράμματά τους;

— Γιὰ νὰ μὴν τοὺς τὰ σφραγίσουν, παιδί μου, καὶ τοὺς τὰ πάρουν.

— Ποιοί, μητέρα;

— Οἱ δανειστάδες.

— Κακοὶ ἄνθρωποι, μητέρα;

— Ὄχι κακοί. Ἄνθρωποι ὅπως ὅλοι. Ὁ κ. Κουρμῆς τοὺς χρωστᾷ κι' ἔπρεπε τώρα νὰ τοὺς δώσῃ λεφτά. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔχει νὰ τοὺς δώσῃ, λεφτά, τοῦ παίρνουν ὅ,τι ἄλλο ἔχει.

— Καὶ τὸ σπίτι του, μητέρα;

— Καὶ τὸ σπίτι του.

— Καὶ τὸ χτῆμα του;

— Καὶ τὸ χτῆμα του.

— Καὶ τὸ μαγαζί του;

— Ὅλα. Δὲ γλυτώνει παρ' αὐτὰ ποὺ μᾶς ἔδωσε νὰ τοῦ κρύψουμε.

Ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω. Ἡ καινούργια δυστυχία τῶν πλαϊνῶν, ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες, ἦταν ποὺ ὁ κύριος Κουρμῆς βρέθηκε χωρὶς λεφτὰ τὴ στιγμὴ ποὺ χρωστοῦσε νὰ πληρώσῃ· καὶ θὰ τοῦ χρειάζονταν βέβαια πολλά, ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἦταν ἔμπορος σὰν τὸν πατέρα μου καὶ σὰν τὸ θειό μου. Νά, μιὰ σακκουλίτσα γεμάτη λίρες, σὰν αὐτὲς ποὺ ἔφερνε κάθε τόσο ὁ θειός μου στὸ σπίτι, καὶ τὶς ἔρραβε, τὶς ἔδενε, τὶς σφράγιζε μὲ βουλοκέρι, καὶ τὶς ἔδινε στὴ μητέρα μου νὰ τὶς φυλάῃ, ὥς που νὰ τὶς στείλῃ στὴ Βενετία...

Μὰ ἐπειδὴ ὁ κύριος Κουρμῆς δὲν εἶχε τόσες λίρες, ἔπρεπε νὰ τοῦ πάρουν τὸ σπίτι του, τὸ χτῆμα του, τὸ μαγαζί του, ὅλα;.. Σκέφτηκα κι' εἶπα:

— Ὄχι, εἶναι κακοὶ ἄνθρωποι αὐτοί!

— Ποιοί, παιδί μου;

— Οἱ δανειστάδες. Ἐγώ, ἂν μοῦ χρωστοῦσε λεφτὰ ὁ κύριος Κουρμῆς, δὲ θὰ τοῦπαιρνα τίποτα.

Ἡ μητέρα μου χαμογέλασε.

— Καλά, μοῦ εἶπε. Κοιμήσου τώρα.

Κοιμήθηκα, λυπημένος γιὰ τοὺς πλαϊνοὺς καὶ θυμωμένος μὲ τοὺς δανειστάδες. Στὸν ὕπνο μου εἶδα κάτι ἀγριάνθρωπους, μὲ μαῦρα γένια, φριχτούς, ποὺ ἄρπαζαν μὲ τὴ βία ἀπ' τὰ χέρια τῶν Κουρμαίων — τοῦ γέρου, τοῦ γιοῦ του, τῆς νύφης του, τῆς ἐγγονῆς του — τηγάνια, κατσαρόλες καὶ μύλους τοῦ καφέ. Ἀγωνιζόνταν καὶ λαχάνιαζαν ὅλοι χωρὶς νὰ βγάζουν μιλιά. Μιὰ πάλη ἄγρια καὶ βουβή...

***

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, πρόσεχα στὸ Πλάϊ, περιμένοντας νὰ ἰδῶ κανένα σημάδι τῆς καινούργιας συμφορᾶς ποὺ τὸ χτύπησε. Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπα τίποτα! Ὅταν γκρεμοτσακίστηκε ἡ Ἑλένα, τὴν εἶδα ὕστερα κουτσή. Ὅταν πέθανε ἡ κυρὰ-Χρυσὴ ἡ Κουρμίνα, εἶδα μιὰ μαύρη κάσσα ποὺ εἶχε

μέσα τὸ λείψανο. Τώρα τίποτα!..

Τοὺς ξαναδώσαμε καὶ τὰ πράμματά τους — μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀπ' τὴν αὐλή μας στὴν ταράτσα τους — κι' ἡ ζωή τους ἐξακολουθοῦσε ἡ ἴδια. Φοροῦσαν μαῦρα, μὰ γιὰ τὸ θάνατο. Ἦταν λυπημένοι, μ' ἀπὸ τότε. Μιλοῦσαν πάλι δυνατά, ὅπως καὶ πρῶτα. Ἦταν στιγμὲς καὶ ποὺ γελοῦσαν! Στὴν πελώρια γάστρα φύτεψαν ἄλλη μπουγαρινιά, καὶ τὸ καλοκαίρι ἡ ταράτσα τους μοσκοβόλοῦσε ἀπ' τὰ μπουγαρίνια. Σὲ λίγο ἔφυγαν νὰ ξεκαλοκαιρέψουν στὸ χτῆμα τους ὅπως πάντα. Πῶς λοιπὸν τὸ «φαλιμέντο» ἦταν ἡ μεγαλύτερη συμφορὰ ἀπ' ὅσες ἔπαθαν;

Τότε, φυσικά, δὲ μποροῦσα νὰ ξέρω πὼς πλήρωναν νοῖκι γιὰ νὰ κάθουνται ἀκόμα στὸ σπίτι τους — στὸ Πλάϊ — οὔτε πὼς τὸ χτῆμα τους τὄχε ἀγοράσει στὴ δημοπρασία ἕνας στενός τους συγγενής, ποὺ τώρα τοὺς φιλοξενοῦσε· οὔτε πὼς τὸ μεγάλο τοῦ γέρου μαγαζὶ ἔκλεισε κι' ὁ γιός του ἄνοιξε ἕνα μικρό. Κι' ἔμεινα γιὰ πολὺν καιρὸ μὲ τὴν ἀπορία: Τί κακὸ ἦταν αὐτὸ τὸ φαλιμέντο;

Κι' ὅμως! ὅταν συλλογιζόμουν ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ μᾶς πετοῦσαν τὰ πράμματα τους ἀπὸ τὴν ταράτσα, ὅταν τοὺς ξανάφερνα μπροστά μου, ὅπως τοὺς εἶδα τότε, χλωμούς, ἀλαλιασμένους, ἀγριεμένους, καὶ βουβοὺς — ἄ, τὴν ἀξέχαστη σκηνή! — δὲν ξέρω γιατί, τὸ φαλιμέντο μοῦ φαινόταν πάλι κάτι ἀληθινὰ φοβερό, φοβερώτερο κι' ἀπὸ τὸ γκρεμοτσάκισμα, φοβερώτερο κι' ἀπὸ τὸ θάνατο!.. Καὶ γιὰ πολὺν καιρό, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ λέξη, ποὺ τὴν πρωτάκουσα τόσο σιγανή, μέσα σ' ἕνα τέτοιο μυστήριο, αἰσθανόμουν μιὰ φρίκη, ποὺ καμμιὰ ἄλλη λέξη συμφορᾶς δὲ μοῦ τὴν ἔδινε.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπερευαισθησία γιατρεύθηκα μετὰ χρόνια. Ἦταν, θαρρῶ, τότε ποὺ ἔμαθα τὴ λέξη χρεωκοπία...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΧΥΤΡΑ ΚΑΙ Η ΦΩΤΙΑ

Μιὰ χύτρα γεμάτη νερὸ καὶ σκεπασμένη καλὰ μ' ἕνα καπάκι, σιγόβραζε ἀπάνω στὴ φωτιά.

Ἡ φωτιά, ποὺ ἤθελε νὰ κάνῃ τὴν ἔξυπνη σκέφθηκε νὰ λαμπαδιάσῃ στὰ γεμάτα γιὰ νὰ κάνῃ τὴ χύτρα νὰ ροχαλίζῃ ἀπὸ τὸ βράσιμο καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ σταθῇ.

Ἀπὸ τὸ πολὺ βράσιμο ὅμως καὶ τοὺς κλεισμένους ἀτμούς, ἔσπασε ἡ χύτρα, χύθηκε τὸ νερὸ κι' ἔσβυσε τὴ φωτιά!..

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ'.

Στὸ χωριὸ γίνεται μεγάλο πανηγύρι. Ὁ μπαμπὰς μαζεύει τὰ παιδιὰ καὶ τὰ πηγαίνει νὰ διασκεδάσουν.

Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται μουσική, κι' ὅσο πλησιάζουν, γίνεται καὶ πιὸ δυνατή. Ὅταν φτάνουν στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, τοὺς ξεκουφαίνουν τὰ ταμπούρλα καὶ τὰ τρομπόνια.

Ἄπειρος κόσμος εἶναι μαζεμένος ἀπὸ τὰ περίχωρα. Χωριᾶτες καὶ

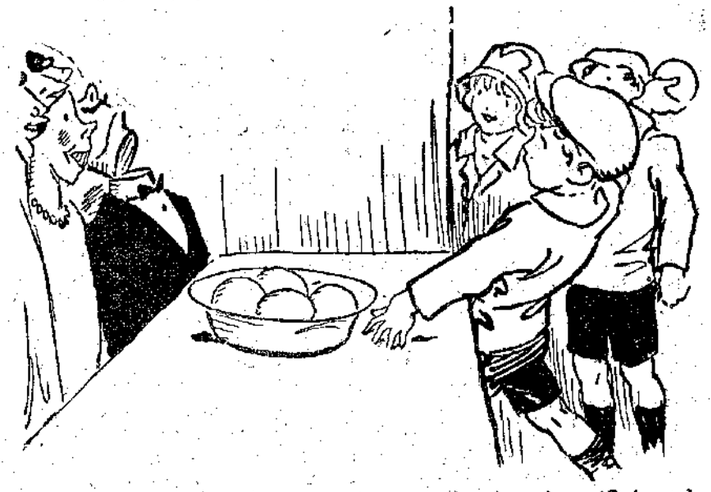

χωριάτισσες μὲ τὶς παράξενες φορεσιές τους, μὰ καὶ κυρίες καὶ κύριοι ἀπὸ τὴν πόλη ποὺ πῆγαν μὲ αὐτοκίνητα.

Ἀπ' ὅλα πουλοῦν στὸ πανηγύρι: ἄλογα, γαϊδούρια, βώδια, γίδες, ἀκόμα καὶ σκυλιά. Καὶ χωριάτικα ροῦχα, ταγάρια, σελάχια, τσαρούχια. Μὰ καὶ ὄσπρια, λαχανικά, κρασιά, τυριά...

Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ἐνδιαφέρουνται μόνο γιὰ τὰ παιχνίδια. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πᾶνε στ' ἀλογάκια. Εἶναι ξύλινα, ἄσπρα, μαῦρα, σταχτιά, καφετιά, κοκκινέλια, γιὰ ὅλα τὰ γοῦστα. Τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλλο, σχηματίζουν κύκλο. Καὶ γυρίζουν, γυρίζουν, ὅλα μαζί. Κάθε παιδὶ διαλέγει τἄλογό του καὶ καβαλλικεύει. Ξεκινοῦν, γυρίζουν, πρῶτα σιγά, ἔπειτα γρήγορα, γρήγορα. Τί διασκεδαστικὸ ποὺ εἶναι!

Τώρα ρίχνουν στὸ σημάδι. Τοὺς δίνουν τόπια καὶ σημαδεύουν πότε τὴ μύτη τοῦ Φασουλῆ, πότε τὸ καπέλλο τοῦ Περικλέτου. Γέλια ποὺ κάνουν ὅταν πετυχαίνουν! Τἀνδρείκελλα, μὲ τὶς χτυπιὲς ποὺ τρῶνε, παίρνουν κάτι στάσεις τόσο κωμικές!

Ἔπειτα πᾶνε νὰ ἰδοῦν τὸ Γίγαντα καὶ τὸ Νάνο. Πολὺς κόσμος τοὺς περικυκλώνει καὶ τοὺς θαυμάζει. Ὁ Γί-

γαντας εἶναι ψηλὸς σὰν καμπαναριό. Ὁ Νάνος πάλι εἶναι τόσο κοντός, ποὺ τὸν παίρνεις γιὰ παιδάκι. Κι' ὅμως εἶναι ἄντρας μὲ μουστάκια.

Μιὰ στιγμὴ ὁ Γίγαντας σκύβει, παίρνει στὰ χέρια του τὴν Παυλίνα τὴ σηκώνει ψηλά, τὴ φιλεῖ καὶ σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀφίνει κάτω. Στὴν ἀρχή, ἡ μικρὴ φοβᾶται, ἔπειτα ὅμως γελάει.

Στὸ πανηγύρι πουλοῦν κι' ἕνα σωρὸ λιχουδιές. Καλούδια, ζαχαρένια κουλουράκια καὶ κοκοράκια ἀπὸ κόκκινη καραμέλλα, τὸ καθένα μὲ τὸ καλαμάκι του γιὰ νὰ τὸ πιάνῃς καὶ νὰ τό... τρῶς. Ὁ μπαμπὰς ἀγοράζει καὶ μοιράζει στὰ παιδιὰ ἀπ' ὅλα. Τί χαρά!

— Τώρα, τοὺς λέει, τὰ εἴδαμε ὅλα, εἶναι ἀργὰ καὶ πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι. Ἐμπρός!

(Ἀκολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ**

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἐκεῖ, στὴ μέση τῆς θάλασσας, κοντὰ στὴν ἄμμουδιά μας βρήκαμε ἕνα πρωῒ ἀραγμένο ἕνα καΐκι. Εἶχε κατεβασμένα τὰ πανιά του, ἀδειανὰ τὰ κατάρτια του καὶ κανένας ἄνθρωπος δὲν φαινόταν μέσα. Μόνο στὴν ἄμμο ἔξω, στὴν ἴσια γραμμὴ ἀπὸ τὸ καΐκι, ἦταν τραβηγμένη μιὰ μικρὴ βαρκούλα. Γιὰ τὴ θάλασσά μας, τὴν μοναχική, ἦταν κάτι αὐτό· κάτι καινούριο.

Ἀπὸ μακριά, θαμπωμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὸ περιεργαζόμαστε. Τὸ ἀπόγευμα μόνο, εἴδαμε, ὅτι ἦταν μέσα ἕνα σκυλί. Ἕνα μεγάλο τριχωτὸ σκυλί, καφέ, μὲ μιὰ μεγάλη οὐρά. Ὅταν μᾶς εἶδε καὶ κεῖνο στὴν ἄμμο ἀρχισε νὰ γαυγίζει. Νὰ γαυγίζει δυνατά! Στὴν ἀρχὴ τρομαγμένοι ἀπὸ τὶς φωνές του, δὲν κουνιώμαστε καθόλου. Μὰ ἔπειτα, ὅταν εἴδαμε ὅτι ἦταν μακριὰ καὶ δὲν μποροῦσε τίποτα νὰ μᾶς κάνει, ἀρχίσαμε νὰ τὸ πειράζουμε, τρέχοντας πέρα δῶ στὴν ἄμμο ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τότε τὸ σκυλὶ ἔγινε σωστὸ θηρίο. Ἤρθε στὴν ἄκρη ἄκρη στὴν πλώρη, ποὺ ὁ ἀέρας τὴν εἶχε γυρισμένη πρὸς ἐμᾶς, κρέμασε τὸ κεφάλι του ἔξω καὶ ἄρχισε νὰ γαυγίζει ἄγρια, καὶ νὰ κουνάει τὴν οὐρά του ὀργισμένα. Ὅταν πιὰ κουράστηκε νὰ γαυγίζει, ἀκούμπησε χάμω τὸ κεφάλι του στὸ ξύλο τοῦ καΐκιοῦ, καὶ μούγκριζε, μούγκριζε ἀφρισμένα!..

Κάθε μέρα βρέσκαμε τὴν βαρκούλα τραβηγμένη ἔξω στὴν ἀμμουδιά, καὶ τὸ καΐκι ἐκεῖ ἔρημο, μὲ τὸ σκυλὶ μόνο νὰ τὸ φυλάῃ. Καὶ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ ἥλιος δὲν ἦταν πολὺς καὶ μποροῦσαμε νὰ βλέπουμε καλὰ τὸ σκυλὶ καὶ νὰ μᾶς βλέπει καὶ κεῖνο, ἀρχίζαμε τὸ παιχνίδι μαζί του. Ἐμεῖς τρέχαμε σὰν τρελλοὶ πάνω-κάτω καὶ κεῖνο γαύγιζε ἀπὸ μέσα. Μὰ ὅσο οἱ μέρες περνοῦσαν, τόσο ἐκεῖνο δὲν ἀγρίευε πιὰ μαζί μας. Γαύγιζε πάλι, μὰ μ' ἕνα γαύγισμα χαρούμενο, καὶ κουνοῦσε τὴ μεγάλη οὐρά του ἀργὰ καὶ φιλικά.

Πολλὲς φορές, μάλιστα, ὅταν ὁ ἀέρας εἶχε γυρισμένο τὸ καΐκι στὸ μάκρος τῆς ἀμμουδιᾶς μας, βλέπαμε τὸ μεγάλο καφετὶ σκυλὶ νὰ τρέχῃ μαζὶ μὲ μᾶς στὸ μάκρος τῆς κουπαστῆς, ἀπὸ τὴν πλώρη στὴν πρύμη. Καὶ στὸ τέλος, ὅταν ἔπεφτε τὸ βράδυ, καθόταν πάνω σὲ μιὰ μεγάλη κουλούρα μὲ σκοινιὰ καὶ κοίταζε πρὸς τὸ μέρος μας. Στὸ λίγο φῶς βλέπαμε τὴ σκιά του, τὴν οὐρά του νὰ κουνιέται, πότε, πότε, κι' ἀκούγαμε κάθε τόσο κανένα γαύγισμά του νὰ ἔρχεται ὡς ἐμᾶς.

Ἐκεῖνες τὶς ὧρες ἡ θάλασσα γινόταν ἥσυχη σὰν κανένα γυάλινο σκέπασμα νὰ ἁπλωνόταν ἀπάνω της... Μέσα στὰ νερά, ποὺ ἔσβυνε λίγο-λίγο τὸ φῶς τους, βλέπαμε τὴ σκιὰ τοῦ καΐκιοῦ νὰ σκουραίνει καὶ κείνη λίγο-λίγο... Τότε ὅλα σώπαιναν, τὸ σκυλὶ ἡσύχαζε καὶ κεῖνο καὶ γινόταν ἐρημιά...

Αὐτὴ τὴν ὥρα, ἐρχόταν κάποιος ἄνθρωπος, ἐκεῖ ποὺ ἦταν τραβηγμένη ἔξω ἡ βαρκούλα καὶ τὴν ἔπρωχνε μέσα στὰ νερά. Ἦταν ἕνας κοντὸς ἄνθρωπος μὲ κάτι ψηλὲς ὡς τὰ γόνατα μπότες. Τραβοῦσε μὲ μεγάλη εὐκολία τὴ βάρκα, τὴν ἔβαζε στὸ νερό, καὶ πηδοῦσε καὶ κεῖνος μέσα χωρὶς νὰ βρέχεται καθόλου.

Ὀρθὸς στὴν μικρὴ βάρκα ποὺ κουνιόταν ἀπὸ τὸ βάρος του, ἔπαιρνε τὰ δυὸ κουπιά. Ἀργὰ-ἀργά, κουνώντας τὸ μικρὸ σῶμα του μιὰ ἐμπρὸς μιὰ πίσω τραβοῦσε τὰ κουπιὰ προχωρώντας μὲ τὴν μικρὴ βαρκούλα πρὸς τὸ καΐκι.

Ἦταν ἕνας περίεργος ἄνθρωπος. Δὲν εἶχα δεῖ ποτὲ τὸ προσωπό του καὶ δὲν ἤξερα καὶ καλὰ ἂν ἦταν γέρος. Δὲν μιλοῦσε ποτὲ καὶ τὸν φοβόμουν λίγο ἔτσι σκυθρωπὸν κι' ἀμίλητο. Μὰ τὸν περίμενα ἐκεῖ κάθε βράδυ ὡς που νὰ ἔρθῃ νὰ πάρῃ τὴ βάρκα. Φοροῦσε ἕνα σκοῦρο σακάκι καὶ ἕνα βαθὺ κασκέτο ποὺ τοῦ ἔκρυβε τὸ μισό του πρόσωπο.

Μ' ἄρεσε νὰ τὸν βλέπω νὰ τραβάει τὴ βάρκα καὶ νὰ τὴν βάζει μὲ τόση εὐκολία στὸ νερό. Ποτὲ δὲν κοίταζε πρὸς ἐμένα, μ' ὅλα ὅτι ἤμουν ἐκεῖ μπροστὰ ὅλα τὰ βράδυα, καὶ πίστευα ὅτι ποτὲ δὲν μὲ εἶχε δεῖ. Γι' αὐτὸ πήγαινα καὶ καθόμουν χάμω, λίγο πιὸ μακριά, καὶ τὸν κοίταζα ἀπὸ κεῖ. Κι' ὅταν ἔμπαινε πιὰ μέσα καὶ ἔφευγε τραβώντας ἔτσι ἀργὰ τὰ κουπιά του, τότε πήγαινα στὴν ἄκρη ἄκρη τῆς θάλασσας καὶ ὀρθή, μὲ τὰ χέρια πίσω, τὸν κοίταζα ὡς ἔμπαινε μέσα στὸ καΐκι. Μ' ἄρεσαν ἐκεῖνα τὰ κουπιά του καθὼς τὰ σήκωνε ἀργὰ-ἀργά, καὶ τὰ ἔβαζε τόσο καΐδευτικὰ μέσα στὰ νερά, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀκούγεται τὸ πάφλασμά τους.

Ἦταν σὰν μιὰ σκιὰ μὲ τὴ μικρὴ βαρκούλα ποὺ προχωροῦσε ἀθόρυβα μέσα στὰ σκοτεινιασμένα ἥσυχα νερά.

Τότε ἔφευγα καὶ ἐγὼ γιὰ τὸ σπίτι, μόνη μου, σέρνοντας τὰ πόδια μου πάνω στὴν ὁλότσια βρεμένη ἄμμο καὶ κάνοντας τὶς βαθειὲς χαραματιές.

Μὰ ἕνα πρωῒ, ὅταν κατέβηκα στὴν ἄμμο, δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ καὶ τὸ καΐκι. Οὔτε κι' ἡ βαρκούλα ἦταν ἔξω στὴν ἄμμο. Στὴ θέση της, χάμω, καθόταν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν πήγαινε κάθε βράδυ μέσα. Καθισμένος ἐκεῖ κοίταζε πρὸς τὴ θάλασσα.

Φυσοῦσε ἕνας τρελλὸς ἀέρας ποὺ ἔκανε τὴ θάλασσα νὰ κυματίζει ἀκατάστατα, καὶ τὰ κύματά της νὰ χοροπηδοῦν στὴ μέση, χωρὶς νὰ πηγαίνουν νὰ σπάσουν κουθενά.

Μὲ κόπο κρατώντας τὴν ποδιά μου καὶ τὴν ψάθα μου ποὺ μοῦ τάπερνε ὁ ἀέρας πλησίασα ὡς ἐκεῖ. Καὶ τότε εἶδα τί κοίταζε: Πέρα μακριά, ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι ἕνα καΐκι μὲ φουσκωμένα τὰ πανιά του ἔφευγε γρήγορα.

Δὲν θὰ πίστευα ὅτι ἦταν αὐτό, τὸ δικό μας, ἂν δὲν ἔβλεπα τὴ θέση του ἀδειανή.

Ἐγὼ ὑπόμιζα ὅτι δὲν θὰ ἔφευγε ποτέ· ὅτι θὰ ἔμενε πάντα ἐκεῖ, μὲ τὰ γυμνὰ κατάρτια του, μὲ τὸ καφετὶ σκυλί του, καὶ τὴν βαρκούλα του τραβηγμένη ἔξω στὴν ἄμμουδιά... Καὶ τώρα ἦταν τόσο μακριὰ κιόλας!..

Ὀρθή, ἐκεῖ δίπλα στὸν κοντὸ ἄνθρωπο τῆς βαρκούλας, κοίταζα μαζί του τὸ καΐκι ποὺ μάκραινε ὁλοένα.

Στὴ στιγμὴ ξέχασα ὅτι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν φοβόμουν, ὅτι ἦταν ἄγριος κι' ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε κοιτάξει πρὸς ἐμένα. Τὸν ρώτησα:

— Ποῦ πάει;

Χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ μὲ κοιτάξῃ ἔκανε ἕνα νεῦμα μὲ τὸ χέρι του καὶ εἶπε:

— Μακριά...

— Θἄρθῃ πάλι;..

Σήκωσε τοὺς ὤμους του χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

Γεμάτη συγκίνηση μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ καΐκι, τὸ δικό μας, ποὺ ἔφυγε ἔτσι ξαφνικὰ καὶ κόντευε κιόλα νὰ χαθῇ ἀπὸ τὰ μάτια μας, μὲ τὰ κάτασπρα φουσκωμένα πανιά του, ξεθαρεμένη ἀκόμη ποὺ μοῦ μιλοῦσε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐγὼ τὸν εἶχα πιστέψει κακόν, πολὺ κακόν, κι' αὐτὸς τώρα μοῦ ἀπαντοῦσε σὲ ὅ,τι τὸν ρωτοῦσα, ἤμουνα ἕτοιμη νὰ καθήσω χάμω κοντά του καὶ νὰ τὸν ρωτήσω, νὰ μοῦ πῇ, πότε ἐφυγε τὸ καΐκι, τί πῆρε μαζί του, τί εἶχε γίνει τὸ σκυλί, καὶ τί ἔκανε αὐτὸς τὰ βράδυα ποὺ πήγαινε μέσα μὲ τὴ βαρκούλα.

Μὰ ἐκεῖνος, ξαφνικά, πετάχτηκε ὀρθός, γύρισε καὶ μὲ κοίταξε μὲ κάτι μάτια μικρά, λαμπερά, σὰν δυὸ μαῦρες χάντρες, καὶ μοῦπε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε σὰν σφύριγμα:

—Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, Μαϊμουδίτσα;

Κι' ἔφυγε πατώντας τὴ νωπὴ ἄμμο, μὲ κάτι βήματα μεγάλα, μὲ τὸ μικρὸ κορμί του, ποὺ πήγαινε μιὰ ἐδῶ καὶ μιὰ ἐκεῖ...

Γεμάτη τρομάρα ἔμεινα ἐκεῖ καὶ κοίταζα ποὺ ἔφευγε...

— Τί τοῦ εἶχα κάνει;

Κρατώντας δυνατὰ τὸ καπέλλο μου μὴ μοῦ τὸ πάρει ὁ ἀέρας, μὲ κόπο κρατώντας καὶ τὰ δάκρυά μου, ἔφυγα κι' ἐγὼ σιγὰ-σιγὰ γιὰ τὸ σπίτι, προσέχοντας μὲ τρόμο, μὴν πατήσω στὶς μεγάλες βαθουλωτὲς τρύπες ποὺ εἶχαν ἀφίσει οἱ μπότες του πάνω στὴν ἁπαλὰ ποτισμένη ἄμμο.

Οὔτε τὸ καΐκι πιὰ δὲν ἤθελα νὰ δῶ, ποὺ δὲν εἶχε ὁλότελα χαθεῖ, καὶ φαινόντουσαν ἀκόμα, μακριά, οἱ κορφὲς τῶν φουσκωμένων του πανιῶν.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κι' ἂν ἡ γιαγιά σου κι' ἡ δασκάλα σου ἤθελαν νὰ μὲ διώξουν, μοῦ φερόνταν ἄσχημα, μ' ἀνάγκαζαν νὰ φύγω; ρώτησε ὁ Τζάκ.

— Κανένας δὲν θὰ μπορεῖ νὰ σοῦ φέρεται ἄσχημα ἀφοῦ θὰ εἶσαι ἀδελφός μου, καὶ κανένας δὲ θὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ φύγῃς ἐκτὸς ἀπὸ σένα τὸν ἴδιον ἂν δὲν σοῦ ἀρέσει νὰ μένῃς μαζί μου· μὰ πιστεύω πῶς αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ καὶ πῶς θὰ τὴν ἀγαπήσῃς καὶ σὺ τὴ γιαγιά μου.

— Καλά, ἂν εἶναι ἔτσι θὰ ἔρθω. Μὰ νὰ τὸ ξέρῃς: ἂν ἡ γιαγιά σου εἶναι πολὺ αὐστηρὴ μαζί μου θὰ σηκωθῶ νὰ φύγω, γιατί ἐγὼ δὲν εἶμαι μαθημένος νὰ μοῦ λένε κάνε τοῦτο, ἢ κάνε ἐκεῖνο.

— Ναί, αὐτὸ τὸ ξέρω, γι' αὐτὸ δὲν σοῦ ζητάω παρὰ νὰ δοκιμάσῃς· ἂν στενοχωριέσαι πολὺ στὸ Ντένιστον, μπορεῖς νὰ φύγῃς ὅ,τι ὥρα θέλεις.

Λίγες ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὴ συζήτηση αὐτὴν τὸ σπίτι ἦταν ἕτοιμο γιὰ νὰ δεχθῇ τὴν Μπέττυ. Οἱ ὑπηρέτες εἶχαν κιόλας ἀναλάβει τὶς ἐργασίες τους, καὶ ἡ κυρία Κίνσεῦ θὰ ἔφθανε μὲ τὸ ἀπογευματινὸ τραῖνο, φέρνοντας μαζί της τὴν μικρούλα Πόλλυ καὶ τὴ νταντά της.

Ἡ Μπέττυ εἶχε περάσει ὅλες τὶς ἡμέρες αὐτὲς ποὺ τῆς φαίνονταν ἀτελείωτες, στῆς κυρίας Βὰν Κούρτ. Ὅταν ἔφθασε λοιπὸν τὸ πρωῒ ποὺ θὰ πήγαινε νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ σπίτι της, μόλις μποροῦσε νὰ κρατηθῇ σὲ μιὰ θέση.

Μόλις τελείωσε τὸ πρόγευμα ἔτρεξε νὰ βάλῃ τὸ καπέλλο της, ὥστε νὰ εἶναι ἐντελῶς ἕτοιμη ὅταν τὸ ἁμάξι της,—τὸ δικό της τὸ ἁμάξι ποὺ θὰ τὸ ὁδηγοῦσε ὁ δικός της ἁμαξᾶς — θἀρχόταν γιὰ νὰ τὴν πάῃ στὸ Ντένιστον. Κάθησε στὴν βεράντα γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχεται· ἦταν τόσο ἀνυπόμονη νὰ πάῃ καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ σπίτι της! Τῆς φαινόταν σὰν παραμύθι. Μὰ τώρα καὶ τόσον καιρὸ δὲν ζοῦσε σὰν σὲ παραμύθι; Πολλὲς φορὲς γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὀνειρευόταν εἶχε καταφύγει στὸ συνειθισμένο της ἀλάνθαστο μέσον: ἔδινε μιὰ τσιμπιὰ στὸ μπράτσο της μὲ ὅλη της τὴ δύναμη.

Ἐπιτέλους τὸ ἁμάξι φανερώθηκε καὶ ἡ Μπέττυ ἀποχαιρέτησε τοὺς φίλους της ποὺ εἶχαν φανεῖ τόσο καλοὶ μαζί της καὶ τῆς εἶχαν δείξει τόση ἀγάπη καὶ τόσο ἐνδιαφέρον.

— Μὴ λές, ἀντίο, Μπέττυ, εἶπε ἡ μὶς Μάργκαρετ, ἀλλὰ καλὴν ἀντάμωση. Δὲν θὰ ἀργήσουμε νὰ ξαναΐδωθοῦμε, ὁποθέτω. Μπορεῖς νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ ὅποτε σοῦ κάνῃ κέφι, καὶ τὸ ξέρῃς ὅτι θὰ μᾶς προξενῇς πάντα μεγάλη εὐχαρίστηση.

— Ναί, καὶ ἂν στὸ σπιτικό σου, σοῦ παρουσιαζόταν καμμιὰ δυσκολία —αὐτὸ μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῇ — νὰ ξέρῃς ὅτι μπορεῖς νὰ ὁπολογίζῃς σὲ μᾶς, πρόσθεσε ἡ κυρία Βὰν-Κούρτ.

Ἡ Μπέττυ καὶ πάλι τοὺς εὐχαρίστησε θερμὰ καὶ τὰ μάτια της ἦταν βουρκωμένα ὅταν ἀνέβηκε καὶ κάθησε στάμάξι.

Οἱ φίλοι της εἶχαν κρίνει σωστὸ νὰ μὴ τὴ συνοδεύσουν στὴν περίσταση αὐτή. Ἤξεραν τὴν ἀγάπη της γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ προτιμοῦσαν νὰ τὴν ἀφήσουν νὰπολαύσῃ ὁλομόναχη τὶς πρῶτες στιγμὲς τῆς ἐλευθερίας της.

— Δὲν θὰ τὸ νοιώσῃ πῶς μπαίνει στὸ δικό της σπίτι ἂν δὲν μπῇ ὁλομόναχη, εἶχε πεῖ ἡ μὶς Μαργκαρετ.

Πραγματικὰ ἡ Μπέττυ ποτὲ δὲν εἶχε αἰσθανθεῖ τόσο ἀνεξάρτητο τὸν ἑαυτό της, ὅσο ἐκείνη τὴ στιγμὴ καθὼς ἔκανε νόημα μὲ τὸ χέρι της ἀποχαιρετώντας τὶς φίλες της ποὺ στέκονταν στὴ βεράντα. Τῆς φαινόταν ὅτι μονομιᾶς εἶχε μεγαλώσει, ὅτι δὲν ἦταν πιὰ τὸ κοριτσάκι τῶν δώδεκα χρόνων ποὺ κηδεμόνευε ὁ Ριχάρδος Βὰν Κούρτ, ἀλλὰ μιὰ «μεγάλη» ποὺ ὥριζε τὸν ἑαυτό της καὶ μποροῦσε νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει.

Στάλῃθεια ὅμως δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κοριτσάκι, παρ' ὅλο τὸν προστακτικὸ τόνο ποὺ πῆρε ὅταν εἶπε στὸν ἁμαξᾶ:

— Στὸ Ντένιστον!

Κι' ὁ ἁμαξᾶς, ὁ Μπάρνεῦ, ποὺ στὴν ἀρχὴ θεωροῦσε ἀστεῖο πῶς θἄχῃ γιὰ κυρία του ἕνα τόσο μικρὸ κοριτσάκι, ἐπηρεάστηκε ὥστόσο ἀπ' αὐτὸν τὸν τόνο, καὶ χωρὶς νὰ χαμογελάσῃ κἄν, μαστίγωσε τὰ ἄλογά του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ βίλλα.

Καθὼς τὸ ἁμάξι προχωροῦσε, ἡ Μπέττυ τσίμπησε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ χέρι της.

— Δὲν εἶναι φέμματα, εἶμαι ξύπνια, εἶμαι στάλῃθεια ξύπνια, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Βρίσκομαι μέσ' στάμάξι μου, στὸ δικό μου ἁμάξι καὶ τώρα πηγαίνω στὸ σπίτι μου, στὸ δικό μου σπίτι. Καὶ εἶμαι ἡ Μπέττυ Μὰκ-Γκουΐρ, οἱ ἴδια ἡ Μπέττυ Μὰκ-Γκουΐρ ποὺ... Μποροῦσα νὰ ὀνειρευθῶ ἐγὼ ποτέ μου ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ὅταν ἤμουν ὑπηρέτρια στῆς κυρίας Τοῦκερ; Καὶ ὅμως νά, ποὺ ἦρθε μιὰ μέρα καὶ ἀπόκτησα κι' ἐγὼ δικό μου σπίτι καὶ δική μου οἰκογένεια.

Τὸ ἁμάξι εἶχε περάσει τὴ σκιερὴ δενδροστοιχία καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὴ βεράντα.

— Θὰ μοῦ χρειαστῇ τὸ ἁμάξι πάλι στὶς τέσσερες, ὅταν θὰ πάω στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ πάρω τὴ γιαγιά μου, εἶπε ἡ Μπέττυ στὸν ἁμαξᾶ, μ' ἕνα τόσο γλυκὸ χαμόγελο, ποὺ τὸν ἔκανε ὁριστικὰ σκλάβο της.

Ἡ Μπέττυ ἀνέβηκε πρῶτα-πρῶτα στὴν κρεβατοκάμαρά της ποὺ ἡ μὶς Μάργκαρετ εἶχε φροντίσει νὰ στολίσει τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωῒ μὲ δροσερὰ λουλούδια. Πέταξε τὸ καπέλλο της καὶ ἔπεσε στὸν καναπὲ σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά της.

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶναι ἀλήθεια! φώναξε. Ἀλήθεια εἶναι! Βρίσκομαι

στὸ σπίτι μου καὶ σὲ λίγο θὰ ἔρθῃ καὶ ἡ οἰκογένειά μου ἐδῶ. Ὤ, τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶμαι!

Ὕστερα ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὸ σπίτι ἀπὸ πάνω ἴσαμε κάτω, μπαίνοντας σὲ κάθε δωμάτιο, κοιτάζοντας τὸν ἑαυτό της σὲ κάθε καθρέφτη, ἀνοίγοντας ὅποιο βιβλίο ἔπεφτε στὰ χέρια της, χτυπώντας στὸ πιάνο μερικὲς νότες στὴν τύχη, ἀνεβοκατεβαίνοντας τὶς σκάλες ὥσὰν νὰ ἤθελε νὰ κάνῃ κατοχὴ τῆς ἰδιοκτησίας της.

Ἔξαφνα βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα κλειστή.

Ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὸ Ντένιστον τὸ εἶχε περιεργασθεῖ πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴ σοφίτα ὡς τὸ κελλάρι. Τὰ κύρια διαμερίσματα τὰ ἤξερε μὲ κάθε λεπτομέρια, ἀλλὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ ὅπου οἱ ἐργάτες δούλευαν ὡς χθὲς σχεδόν, δὲν τύχαινε νὰ ἔρχεται πολὺ συχνά. Ἔτσι δὲν ἤξερε καλά, ποῦ θὰ τὴν ἔβγαζε ἡ κλειστὴ ἐκείνη πόρτα. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο τὴν ἄνοιξε καὶ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ἀνελκυστῆρα.

Πραγματικὰ στὸν Ντένιστον ὑπῆρχε ἕνας ἀνελκυστήρας, ἕνας «ἀσανσὲρ». Μὰ ἦταν τοποθετημένος σὲ μιὰ τόσο ἀκατάλληλη καὶ ἀπόμερη μερὶὰ τοῦ κτιρίου, ὥστε εἶχε ἀποφασισθεῖ νὰ μείνῃ ἀχρησιμοποίητος. Ἀλλωστε οὔτε γιὰ τὴν νεαρὴ ἰδιοκτήτρια τῆς βίλλας, οὔτε γιὰ τοὺς συγκατοίκους της θὰ ἦταν τόσο μεγάλος κόπος νὰ νὰνεβοκατεβαίνουν τὶς σκάλες, μιὰ καὶ τὸ σπίτι δὲν εἶχε παρὰ δύο πατώματα μονάχα.

Ὅπως κι' ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα ἡ Μπέττυ μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα πήδησε ἐνθουσιασμένη μέσα στὸ βαγονάκι τοῦ ἀνελκυστήρα.

—Ἕνας ἀσανσὲρ! φώναξε χαρούμενη. Σὰν κι' ἐκείνους ποὺ εἶχαν στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης.

Καὶ τράβηξε τὸ κορδόνι ποὺ κρεμόταν δίπλα της, ὅπως εἶχε ἰδεῖ νὰ κάνῃ τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου.

Ἀμέσως τὸ βαγονάκι ἄρχισε νὰνεβαίνῃ ἀργὰ-ἀργά. Ἡ Μπέττυ γελοῦσε μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ κι' ἀναρωτιόταν ἂν θ' ἀνέβαινε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὡς ἐπάνω στὴ σοφίτα. Πραγματικῶς ὁ ἀνελκυστήρας ἀνέβηκε ὡς τὸ τελευταῖο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ καὶ σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα ὅμοια μ' ἐκείνη ποὺ βρισκόταν κάτω.

Ἡ Μπέττυ πήδησε ἐλαφρὰ στὸ κατώφλι ποὺ ἦταν ὡς εἴκοσι πόντους πλατὺ καὶ σχημάτιζε τὸ κούφωμα τῆς πόρτας, καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μὰ ἡ πόρτα ἦταν συρτωμένη ἀπέξω. Ἐκεῖ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ στρίψῃ τὸ πόμολο, εἶδε, ἢ μᾶλλον ἔνοιωσε μὲ ἀπερίγραπτο τρόμο, τὸν ἀνελκυστήρα νὰ κατεβαίνῃ πάλι κάτω, ἀφήνοντάς την μετέωρη σχεδὸν στὸ κάδρο τῆς πόρτας. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ πηδήσῃ πάλι μέσα· μὰ ἡ ἀπόσταση μεγάλωνε τόσο γρήγορα, ὥστε ἴσαμε ποῦ νὰ τὸ ἀποφασίσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὁ ἀνελκυστήρας βρισκόταν κιόλας μέτρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της. Ἀλλωστε ὁ φόβος τὴν εἶχε παγώσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της ἀνίκανον νὰ κάνῃ τὸ παραμικρότερο κίνημα. Ἔμενε μὲ τὰ χέρια γαντζωμένα στὸ χερούλι τῆς πόρτας, μὲ τὰ μάτια ὁλάνοικτα ἀπὸ φρίκη, μὴ τολμώντας νὰ κοιτάξῃ πίσω της καὶ νὰ ἰδῇ τὴν ἄβυσσο ποὺ ἔχασκε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της κι' ὅπου κάθε στιγμὴ μποροῦσε νὰ γκρεμιστῇ, μὲ τὸν λαιμό της κλεισμένον, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ μπορεῖ οὔτε κἂν μιὰ φωνὴ νὰ βγάλῃ καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθεια.

Ὡστόσο, ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ βρῆκε κάπως τὴν ψυχραιμία της.

Τί νὰ κάνῃ;

Νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὡς που νὰ ἔρθῃ κανεὶς νὰ τὴν σώσῃ ἢ ὡς που νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν οἱ δυνάμεις της; Καὶ τότε;..

Ἡ Μπέττυ δὲν εἶχε λιποθυμήσει ποτέ της, μὰ εἶχε ἰδεῖ ἄλλους ἀνθρώπους λιποθυμισμένους· καὶ ἤξερε ὅτι μποροῦσε νὰ τὸ πάθῃ κι' αὐτή. Κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ συγκεντρώσῃ ὅλες τὶς δυνάμεις της γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία της. Εἶχε κάποια μικρὴ ἐλπίδα ὅτι ἂν φώναζε μὲ ὅλη της τὴν δύναμη κάποιος μποροῦσε νὰ τὴν ἀκούσῃ στὸ τέλος.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΧΟΥΛΗ

ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΠΑΚΙΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

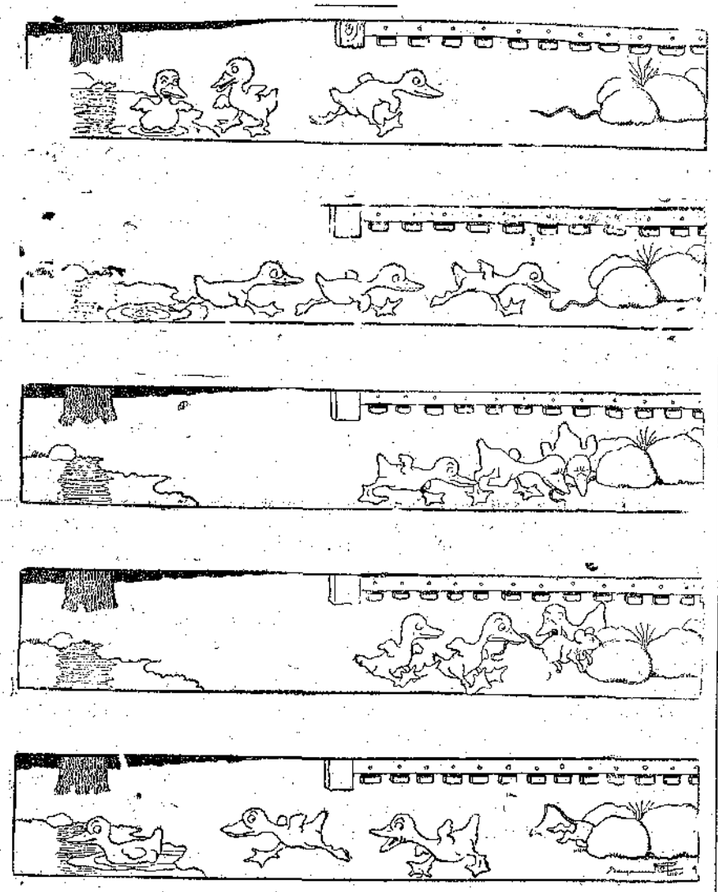

1. Ἐλᾶτε γρήγορα! βλέπω ἕνα σκουλήκι! — 2. Τί νόστιμο ποὺ εἶναι!.. — 3. Στάσου! κι' οἱ τρεῖς θὰ φᾶμε, κι' οἱ τρεῖς! — 4. Ἔ;! τ' εἶν' αὐτό; Ἕνα τετράποδο ἄγριο ζῶο;! — 5. Φευγιό!!

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅταν ξαπλώθηκε δὲν διακρινόταν πιὰ καθόλου. Ξαπλώθηκε, καὶ σίγουρος πὼς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν ἀνακαλύψουν, ἔκλεισε τὰ μάτια του· μὰ ὁ ὕπνος, ὁ ὕπνος ποὺ περίμενε νὰ τὸν συνεφέρῃ, δὲν ἐρχόταν. Ἦταν ἡ πεῖνα ἢ ὁ ἐκνευρισμὸς ποὺ τὸν κρατοῦσαν ἄγρυπνο; Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι παρὰ τὴν ἐπιθυμία του δὲν κατόρθωσε νὰ κοιμηθῇ.

Βεβαιωμένος πιὰ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἂν δὲν ἔβαζε κάτι στὸ στόμα του γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὴν πεῖνα του, σκέφθηκε νὰ μαδήσῃ μερικὰ στάχυα καὶ νὰ φάῃ τοὺς σπόρους τοῦ σταριοῦ.

Ἐνθουσιασμένος μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα τὴν ἔβαλε ἀμέσως σ' ἐκτέλεση.

Ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥρα ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται κιόλας ἀρκετὰ καλύτερα τὸν ἑαυτό του. Τότε σκέφθηκε νὰ συμπληρώσῃ τὸ λιτὸ αὐτὸ γεῦμα μὲ μερικὲς ἀχιβάδες καὶ πεταλίδες ποὺ θὰ μάζευε ἀπ' τοὺς βράχους. Γιὰ νὰ τὸ βάλῃ αὐτὸ σὲ πράξη δὲν εἶχε παρὰ νὰ βρῇ ἕνα μονοπατάκι γιὰ νὰ κατέβῃ στὸ γιαλό.

Προσέχοντας πάντα γύρω του βγῆκε ἀπὸ τὸ χωράφι ὅπου ἦταν κρυμμένος.

Ὕστερα, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς ἦταν ὁλομόναχος στὴν ἐρημικὴ ἔξοχή, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ μονοπάτι.

Ἀφοῦ ἔψαξε δέκα λεπτὰ ἐπάνω-κάτω, κατόρθωσε στὸ τέλος νὰ ἀνακαλύψῃ μιὰ κατηφοριά, μιὰ σκάλα μᾶλλον, σκαμμένη ἐπάνω στὸ βράχο, ποὺ κατέβαινε ὡς τὴ θάλασσα. Μόλο ποὺ ἡ παλίρροια εἶχε κιόλας ἀρχίσει, ἡ θάλασσα ἦταν ἀκόμη μακριὰ καὶ πολλοὶ βράχοι βρισκόνταν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Ὁ Γιάννης σκέφθηκε, πὼς προτοῦ νὰ τοὺς σκεπάσουν τὰ κύματα, θὰ πρόφθαινε νὰ μαζέψῃ ἀρκετὲς πεταλίδες καὶ ἔτσι θὰ συμπλήρωνε τὸ γεῦμα του.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς ἦταν λυμένο ὡς που νὰ φθάσῃ στὴ Χάβρη. Τὰ στάχυα τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰ κοχύλια τῆς θάλασσας θὰ τὸν ἔτρεφαν σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς πορείας του. Ὅσο γιὰ κατοικία, τὸ χόρτο τῶν λειβαδιῶν θὰ τοῦ χρησίμευε γιὰ κρεβάτι καὶ ὁ ἀστροφώτιστος οὐρανὸς θὰ ἦταν γι' αὐτὸν ἡ λαμπρότερη στέγη ποὺ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ.

Γιὰ τὸ μόνο ζήτημα ποὺ ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του, ἦταν τί θὰ ἔκανε ἂν τυχὸν καὶ χαλοῦσε ὁ καιρὸς καὶ τοῦ χρειαζόταν ἕνα ἄσυλο. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν ἄργησε νὰ λύσῃ καὶ αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ὁλόκληρη ἡ ἀκτὴ ἦταν γεμάτη βράχους ὅπου ἡ φύση ἡ ἴδια εἶχε σκάψει βαθιὲς σπηλιὲς καὶ βαθουλώματα ἀρκετὰ νὰ προφυλάξουν ἕναν ἄνθρωπο ἀπ' τὴν κακοκαιρία.

Εἶχε λοιπὸν ὅ,τι χρειαζόταν!

«Ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι καὶ κοίταξε γύρω του...»

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ προξένησε μεγάλη χαρὰ καὶ τὸν ἔκανε νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα μ' ἄλλο μάτι ἀπ' ὅ,τι τὰ ἔβλεπε ὡς τὰ τότε. Αὐτός, ποὺ λίγα λεπτὰ πρωτήτερα τὸ εἶχε καϊμὸ πὼς ἦταν μονάχος καὶ δυστυχισμένος, ἄρχισε μονομιᾶς νὰ βρίσκῃ ἔξοχη τὴ μοναξιά του καὶ ἔννοιωσε ὅτι ἡ μεγαλύτερή του εὐτυχία θὰ ἦταν ἂν μποροῦσε νὰ ζήσῃ στὸ μέλλον ἔτσι, σὰν ἀλήτης, σὰν ἄστεγος, ἀλλὰ μονάχος του καὶ ἐλεύθερος, ὁλότελα ἐλεύθερος.

Μὲ καταπληκτικὴ εὐκινησία ἄφησε τὸ σῶμα του νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ ψηλὰ ὡς κάτω στὴν ἀμμουδιὰ κι' ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ ἄρχισε νὰ πηδᾷ ἀπὸ βραχάκι σὲ βραχάκι, γεμίζοντας τὶς τσέπες του μὲ πεταλίδες καὶ κοχύλια, δίχως νὰ σηκωθῇ τὸ κεφάλι του παρὰ μονάχα γιὰ νὰ ἰδῇ κανένα βαπόρι ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μακριὰ καὶ ποὺ μέσ' στὸ σκοτάδι δὲν ξεχώριζαν παρὰ μονάχα τὰ φῶτα του, πράσινα ἢ κόκκινα ἀναλόγως μὲ τὴν πορεία ποὺ κρατοῦσε.

Ὅταν μάζεψε ἀρκετὰ κοχύλια ἔκρινε πὼς ἦταν ὥρα νὰ γυρίσῃ πίσω γιατὶ κι' ἡ θάλασσα εἶχε ἀρχίσει νὰνεβαίνῃ, καὶ ἔτσι πῆρε πάλι τὸν ἴδιο δρόμο-ἀπ' ὅπου εἶχε κατεβεῖ.

Γιὰ καλή του τύχη ἡ νύχτα δὲν ἦταν καὶ τόσο σκοτεινὴ γιατὶ τὸ ἀνέβασμα αὐτὸ δὲν ἦταν διόλου ἀκίνδυνο. Ὡστόσο τὸ παιδὶ τὰ ἔβγαλε πέρα μὲ τὴν ἴδια ἐπιδεξιότητα καὶ ψυχραιμία ὅπως καὶ πρίν.

Εὐτυχισμένος τώρα ποὺ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἐλεύθερο, σκαρφάλωσε μὲ καταπληκτικὴ τέχνη πατώντας ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα καὶ χρησιμοποιώντας καὶ τὴ μικρότερη προεξοχὴ γιὰ σκαλοπάτι.

Ἀ, μὲ τί χαρὰ θὰ ξανάρχιζε τώρα τὴν ὁδοιπορία του πρὸς τὴ Χάβρη, μὲ τί εὐχαρίστηση θὰ πήγαινε στὴ μεγάλη ἐκείνη πόλη, ὅπου δίχως ἄλλο θὰ βρισκε δουλειά. Πρῶτα-πρῶτα θὰ ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ μπῇ μοῦτσος σὲ κανένα μεγάλο βαπόρι, καὶ ἡ ἰδέα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ φύγῃ μακριά, νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὶς ἡλιόλουστες ἐκεῖνες χῶρες μὲ τὰ ξωτικὰ κάλλη ποὺ ἐξυμνοῦσαν οἱ γέροι ναυτικοὶ τοῦ χωριοῦ του, ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ πετάῃ.

Γεμάτος ἐλπίδα κι' ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον ἐξακολουθοῦσε τὸ ἀνέβασμά του. Βιαζόταν νὰ βρεθῇ ξανὰ στὸ δρόμο γιὰ νὰ τρέξῃ ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε πρὸς τὸ μέλλον του.

Ἕνας βράχος ἀκόμη νὰ σκαρφαλώσῃ· κι' ἄλλος ἕνας, καὶ νᾶτος ὄρθιος ἐπάνω στὸ ψηλότερο σημεῖο τῆς ἀκτῆς.

—Ἄλτ, παλληκάρι μου! ἔκανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ χοντρὴ φωνή. Ἀπὸ ποῦ μοῦ ξεφύτρωσες ἐδῶ;

Κι' ὁ Γιάννης ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὸν τρόμο του εἶδε νὰ ξεπροβάλῃ μέσα ἀπ' τὸ σκοτάδι ἕνας ἄνθρωπος μ' ἕνα πηλίκιο στὸ κεφάλι του ὁπλισμένος μ' ἕνα τουφέκι, καὶ μ' ἕνα σπαθὶ ζωσμένο στὴ μέση του.

Ἦταν ἕνας ἀκτοφύλακας, ποὺ καθὼς ἔκανε τὴ νυχτερινὴ περιπολία εἶδε μὲ πιεριέργεια ἕναν μικρὸ ζόκιο

νὰ σκαρφαλώνῃ τὰ βράχια, καὶ στάθηκε νὰ ἰδῇ μήπως εἶχε νὰ κάνῃ μὲ κανένα ὕποπτο πρόσωπο.

Μὰ ὁ τρόμος τοῦ παιδιοῦ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἦταν τόσο μεγάλος, ποὺ δὲν πρόσεξε τὴ στολὴ τοῦ ἀκτοφύλακα, ποὺ ὡστόσο τὴ γνώριζε τόσο καλά, καὶ δὲν εἶδε μπροστά του παρὰ ἕναν ἄνθρωπο μὲ τουφέκι καὶ μὲ σπαθί, — χωρὶς ἄλλο χωροφύλακα!

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΠΛΑΝΕΣ ΤΗΣ ΧΙΟΝΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Οἱ παλιοί μας φίλοι ξέρουν πὼς ἔχω μιὰν ἄσπρη γάτα ποὺ τὴ λένε Χιονία. Μοῦ τὴν ἔφεραν ἑνὸς μηνὸς ἄμυαλο, θεότρελλο γατάκι, καὶ τώρα εἶναι πέντε χρόνων γάτα, μεσόκοπη πέστε — γιατὶ οἱ γάτες ζοῦν μόνο 11-12 χρόνια — σοβαρή, φρόνιμη, μυαλωμένη... Δὲν παίζει πιὰ μὲ τὰ λαγοπόδαρα, δὲ βάζει σὲ κίνηση τὰ κρόσσια, δὲ φοβᾶται τὸ ξεσκονιστήρι ἀπὸ φτερά, δὲν παίρνει γιὰ ζωντανὲς τὶς ἀλεποῦδες ποὺ φοροῦν οἱ κυρίες, κι᾿ ὅταν κοιτάζει στὸν καθρέφτη, δὲ νομίζει πὼς ἐκεῖ-μέσα εἶναι μι᾿ ἄλλη γάτα καὶ δὲν πάει ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ τὴ βρῇ... Μὴ φανταστῆτε ὅμως πὼς δὲν γελιέται ἀκόμα, καὶ γιὰ πολλὰ μάλιστα πράγματα· ὤ, ναί, ἡ Χιονία, ἂν καὶ μεγάλη γάτα τώρα πιά, ἔχει ἕνα σωρὸ πλάνες. Κι᾿ ἡ μεγαλύτερη, ἡ κυριώτερη, ποὺ ἴσως ἀπ᾿ αὐτὴν πηγάζουν κι᾿ ὅλες της οἱ ἄλλες, εἶναι ποὺ νομίζει πὼς στὸ σπίτι εἶναι... βασίλισσα.

Ἐπειδὴ δηλαδὴ τὴν ἀγαποῦμε πολύ, τὴ περιποιούμαστε καὶ τὴ χαϊδεύουμε ὅλοι, φαντάζεται πὼς αὐτὴ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας. Ψωνίζουμε καὶ μαγειρεύουμε γιὰ νὰ τρώῃ αὐτή· στρώνουμε τὰ κρεββάτια μας γιὰ νὰ κοιμᾶται, σ᾿ ὅποιο θέλει, αὐτή· ἔχουμε τραπέζια, καναπέδες, πολυθρόνες, καρέκλες, γιὰ νὰ διαλέγῃ νὰ κάθεται ἢ νὰ ξαπλώνεται αὐτή· ἀνάβουμε τὸ χειμῶνα τὴ σόμπα, γιὰ νὰ ζεσταίνεται αὐτή· καὶ στρώνουμε χαλιά, γιὰ νὰ μὴν εἶναι σκληρὸ καὶ κρύο τὸ πάτωμα, ἂν τῆς ἔρθῃ αὐτηνῆς νὰ κυλισθῇ χάμω.

Αὐτὸ φαίνεται προπάντων ὅταν ἔχουμε ἐπισκέψεις. Μπαίνει στὴ σάλα νιαουρίζοντας σὰ νὰ λέῃ «ἐδῶ εἶμαι! μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἄργησα!» ἀνεβαίνει στὸ τραπέζι καὶ ξαπλώνεται καταμεσὶς φαρδειὰ-πλατειά. Γιατὶ ξέρει πὼς θὰ τὴ χαϊδέψουμε, θὰ τῆς μιλήσουμε, θὰ τὴ δείξουμε στοὺς ξένους μας καὶ θὰ τοὺς μιλήσουμε γι᾿ αὐτήν. Ἔτσι θὰ δείξῃ πὼς αὐτὴ στὸ σπίτι εἶναι τὸ πᾶν καὶ πὼς ἐμεῖς ὅλοι δὲν ὑπάρχουμε παρὰ γιὰ νὰ τὴν ὑπηρετοῦμε. Ἡ βασίλισσα!

Προχτὲς μᾶς ἔφεραν ἕναν καινούργιο καναπέ. Ἡ πρώτη ποὺ τὸν ἐγκαινίασε ἦταν ἡ Χιονία. Ἐννοεῖται ὅτι, κατὰ τὴ συνήθειά της, τὸν κοίταξε πρῶτα καὶ τὸν μύρισε καλά. Ἡ σκέψη της, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἦταν ὁλοφάνερη: «Μπά! κι᾿ ἄλλον καναπὲ μ ο ῦ ἔφεραν;.. Τί χρειαζόταν; μήπως δὲν ἔ χ ω τόσους;.. Καλὸς ὡστόσο φαίνεται... Γιά, νὰ ἰδοῦμε εἶναι ἀρκετὰ ἀναπαυτικός;.. Ἄ, ὡραῖα!.. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη! Γρρν... γρρν... γρρν...».

Στὴν κάμαρα, δίπλα στὸ τραπέζι ποὺ προγευματίζω τὸ πρωΐ, ἔχει τοποθετηθεῖ προσωρινὰ ἕνα παράξενο ἔπιπλο ἀπ᾿ αὐτὰ τὰ μοντέρνα — ἡ κόρη μου τὄκανε, οὔτε ξέρω πὼς τὸ λέν, — σὰ ντουλάπα, σὰ μπουφές, σὰ σιφονιέρα. Στὸ πλάϊ, ἀπέξω, ἔχει καὶ μιὰ θέση, σὰ ράφι, ἴσως γιὰ βάζο, ποὺ γιὰ τὴν ὥρα εἶναι ἀδειανή. Ἀμέσως τὴν ἀνακάλυψε ἡ Χιονία. Καὶ ἐνῶ πρῶτα ἀνέβαινε σὲ μιὰ καρέκλα κοντά μου γιὰ νὰ τὴν ταΐζω ἀπὸ τὸ φραντζολάκι μου μερικὲς μπουκιές — εἶναι ἡ πρωϊνή της ἀπόλαυση, — τώρα πηδᾶ στὴ θέση ἐκείνη τοῦ ἐπίπλου, ποὺ τῆς ἔρχεται ἴσια-ἴσια κι᾿ εἶναι ἀκριβῶς στὸ ὕψος τοῦ τραπεζιοῦ. Ὑπάρχει τώρα ἀμφιβολία γιὰ τὴ σκέψη της; Νομίζει πὼς κι᾿ αὐτὸ τὸ ἔπιπλο τὸ σχεδίασε ἡ κόρη μου καὶ τὄφτιασε ὁ μαραγκός, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βρίσκῃ τοῦ λόγου της ἐκείνη τὴ θέση κοντά μου. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ σκέπτεται: «Τὄκαμαν μαῦρο γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ἄσπρη, νὰ φαντάζω δῶ-πάνω ὡραιότερα!».

Ἔτσι γιὰ ὅλα. Ἀκόμα κι᾿ ὅταν μιλοῦμε μεταξύ μας χωρὶς νὰ τὴ βλέπουμε καὶ χωρὶς κἂν νὰ μᾶς βλέπῃ, νομίζει... πὼς τῆς μιλοῦμε. Αὐτὸ τὸ παρατήρησα μιὰ μέρα, ποὺ ἐνῶ ἡ Χιονία κοιμόταν μέσα σ᾿ ἕνα πανέρι, σκεπασμένο μ᾿ ἕνα πανί, μπῆκε στὴν κάμαρα ἡ γυναίκα μου — ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἤμουν μονάχος — κι᾿ ἀρχίσαμε νὰ μιλοῦμε. Ἀμέσως τοῦ λόγου της, μέσ᾿ ἀπ᾿ τὸ πανέρι, ἄρχισε νὰ τρίζῃ δυνατά. Μᾶς εἶχε ἀκούσει στὸν ὕπνο της κι᾿ εὐχαριστήθηκε νομίζοντας πὼς τῆς μιλοῦμε! Μὰ βέβαια, γιὰ τί ἄλλο ἔχουμε τὴ μιλιά;

Ἀπ᾿ αὐτὰ μόνο μπορεῖτε νὰ φαντασθεῖτε πόσα ἄλλα λάθη κάνει, πόσες ἄλλες πλάνες ἔχει ἡ Χιονία. Καὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς νηπιακές, τὶς παιδικὲς ἐκεῖνες, πού, σ᾿ ἀνθρώπους καὶ ζῶα, περνοῦν μὲ τὴν ἡλικία. Τὶς πλάνες αὐτὲς ἡ Χιονία θὰ τὶς ἔχῃ σ᾿ ὅλη της τὴ ζωή. Γιατὶ σ᾿ ὅλη της τὴ ζωὴ θὰ νομίζῃ πὼς εἶναι στὸ σπίτι μας — δηλαδὴ στὸ σπίτι της — ἡ βασίλισσα καὶ τὸ πᾶν. Κι᾿ εἴπαμε πὼς ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ αὐτὴ πλάνη πηγάζουν κι᾿ οἱ ἄλλες της ὅλες. Κι᾿ ὅμως εἶν᾿ ἕνα τόσο ἔξυπνο ζῶο! Λένε συνήθως γιὰ τὰ ἔξυπνα ζῶα «ἡ μιλιὰ τοὺς λείπει». Πλάνη, γιατὶ κι᾿ αὐτὰ μιλοῦν... μὲ τὴ γλῶσσα τους. Ἡ Χιονία τουλάχιστο ὅ,τι θέλει νὰ μᾶς πῇ, μᾶς τὸ λέει. Ἕνα μεσημέρι π: χ: ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας, παραξενεύθηκα πολὺ ποὺ τὴν εἶδα, ἀντὶ νὰ μὲ ὑποδέχεται ὅπως πάντα μὲ χαρά, νὰ πηδᾷ στὸν ὦμο μου καὶ νὰ χαϊδεύεται ζητώντας μου τὸ φαΐ της, νὰ κάθεται ἥσυχα στὸν ἥλιο, πάνω στὸ παράθυρο! «— Ἐ! τῆς λέω. Θὰ φᾶμε, δὲν ἔρχεσαι;». Ἄρχισε τότε, ἀπὸ τὴ θέση της, νὰ μοῦ λέῃ, — νὰ μοῦ λέῃ, νὰ μοῦ λέῃ... Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ καταλάβω. «Καλέ, τί μοῦ λέει αὐτή;» φώναξα μὲ ἀπορία. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνέβαινε ἡ θεία μου. Τὴν εἶδε, τὴν ἄκουσε κι᾿ ἔβαλε τὰ γέλια. «— Ξέρεις τί σοῦ λέει; μοῦ κάνει πὼς τώρα δὰ ἦταν κάτω, στὴν κουζίνα, καὶ τὴν τάϊσα!». Ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸ μοὔλεγε μὲ τὴν εὐγλωττία της; Κι᾿ ἂν δὲν τὴν καταλάβαινα, βέβαια δὲν ἔφταιγε ἐκείνη...

Πῶς λοιπὸν ἕνα τόσο ἔξυπνο ζῶο ἔχει τόσο μεγάλες πλάνες;.. Νὰ σᾶς πῶ, δὲν ἀπορῶ καὶ τόσο πολύ, οὔτε ὑποβιβάζω γι᾿ αὐτὸ τὴ νοημοσύνη τῆς Χιονίας. Ὁ ἄνθρωπος, τὸ «λογικὸ ζῶο», εἶναι χίλιες φορὲς ἐξυπνότερος. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἔχει κι᾿ αὐτὸς τὸ ἴδιο μεγάλες πλάνες; Καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες του — πολὺ ἀνάλογη μὲ τῆς Χιονίας — εἶναι ποὺ πιστεύει πὼς εἶναι ὁ βασιλιὰς τῆς δημιουργίας καὶ τὸ κέντρο τοῦ σύμπατος. Νομίζει, ἄξαφνα, πὼς ὁ ἥλιος ἔγινε γιὰ νὰ τὸν ζεσταίνῃ, τὸ φεγγάρι καὶ τἄστρα γιὰ νὰ τοῦ φέγγουν τὴ νύχτα, τἀηδόνια γιὰ νὰ τοῦ κελαϊδοῦν, οἱ μπεκάτσες γιὰ νὰ τὶς τρώῃ, ἡ φραουλιὰ γιὰ νὰ τοῦ δίνῃ τοὺς καρποὺς της, ἡ βελανιδιὰ γιὰ νὰ τοῦ παρέχῃ σκιὰ καὶ ξυλεία, κι᾿ ἡ μύτη του, στὴ μέση τοῦ προσώπου, γιὰ νὰ στηρίζῃ τὰ ματογυάλια του ὅταν εἶναι μύωπας. Θὰ πῆτε: σήμερα οἱ ἀνώτεροι ἄνθρωποι δὲν τὰ πιστεύουν πιὰ αὐτά. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Τὰ πιστεύουν ἀκόμα οἱ κοινοί, καὶ τὸν παλιὸ καιρὸ τὰ πίστευαν ὅλοι. Δὲ σκέπτεται λοιπὸν σὰν... ἄνθρωπος κι᾿ ἡ Χιονία, ὅταν βλέπῃ ἕναν καινούργιο καναπὲ καὶ συμπεραίνει πὼς τὸν κάναμε γι᾿ αὐτήν;

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΞΕΡΑΜΕΝΕΣ ΓΑΖΙΕΣ

Φτωχὲς γαζίες! ἐπροχτὲς
σᾶς βρῆκα σ' ἕνα γράμμα
Ποὺ μοὔστειλε τὴν ἄνοιξη
μι' ἀγαπημένη κόρη
Καὶ μοὔγραφε γιὰ λούλουδα,
γιὰ ὀμορφάδας θάμμα
Καὶ τώρα; ἔξω παγωνιά,
σφυρίζει τ' ἀγριαβόρι...

Φτωχὲς γαζίες! μακρυνὸ
χεράκι λατρεμμένο
Σᾶς ἔκοβε κάποιο πρωΐ
χλωμὲς ἀπ' τὰ κλαριά σας
Κι' ἔμενε τὸ κλωνάρι σας
γυμνὸ καὶ μαδημένο...
'Εξήλεψε ἡ φίλη μου τὴν
ἁπαλὴ ὀμμορφιά σας...

Σᾶς ἔδωσε τὴ μυρουδιὰ
τοῦ Βόσπορου τ' ἀγέρι,
Ἢ τῆς ἀγαπημένης μου
τὸ λατρεμμένο χέρι;

Ραγισμένη Λύρα

ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Θἄλεγε κανένας πὼς τὸ καλοκαίρι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἐκείνη τὴ χρονιά. Ἦταν Ὀχτώβρης κι' οἱ μέρες περνοῦσαν τὸ ἴδιο ζεστὲς σὰν τὸν Ἰούλιο. Οἱ χειμωνιάτικοι κῆποι ἔμεναν ἀκόμη χέρσοι κι' ἄβαλτοι καὶ τὰ χωράφια κι' οἱ κάμποι ἄσπαρτοι. Οἱ χωριάτες ἦταν, καὶ μὲ τὸ δίκιο τους, πολὺ λυπημένοι ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς παρατεταμένης ἀβροχιᾶς. Ἀκόμη καὶ τὰ καλοκαιρινὰ πουλιὰ εἶχαν ἀπομείνει καὶ *πεταρίζανε δῶθε-κεῖθε στὶς λοῦρες καὶ* καὶ στὰ ρουμάκια.

Ἄξαφνα, ἕνα δειλινό, ἀκούστηκε μιὰ ἀκαθόριστη μακρισμένη βροντὴ κι' ἕνα σύννεφο ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του στὴν κορφὴ τοῦ Ταΰγετου. Σὲ λίγες ὧρες ἕνα μολυβὶ χρῶμα εἶχε σκεπάσει πέρα γιὰ πέρα τὸν τόπο κι' οἱ βροντὲς σειούσανε τὴ γῆ. Ὁ βοριὰς ποὺ σηκώθηκε δὲν μπόρεσε νὰ σκορπίσῃ τὸ σύννεφο καὶ στὸ πεῖσμα του ἔγινε πιὸ δυνατὸς κι' ἡ βροχὴ τὸ βράδυ ξέσπασε δυνατὴ κι' ἀτέλειωτη.

Ἤμουν ἀκόμη τόσο μικρὰς ποὺ ἡ μάννα μου δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη νὰ μ' ἀφίνῃ νὰ κοιμᾶμαι μονάχος μου καὶ μάλιστα τὶς κρυαδερὲς μέρες. Τὶς μέρες ἐκεῖνες κοιμόμαστ' ἀκόμη στὴ μικρὴ καλοκαιρινὴ κάμαρα ποὺ τὸ μοναδικό της παράθυρο βλέπει στὸ βουνό.

Αὐτὲς οἱ θυελλώδεις νύχτες γίνονται πιὸ ἄγριες ἐδῶ στὴν ἐξοχή, πάνω στὸ λόφο ποὺ εἶναι χτισμένο τὸ σπίτι μας. Τὸ παιδικό μου μυαλό, ἐκεῖνο τὸν καιρό, ζυμωμένο μὲ τὰ φανταστικὰ παραμύθια ποὺ πέρνανε τὴ ζωὴ ἐκεῖνες τὶς νύχτες ποὺ ἡ βροχὴ ἔδερνε τὰ λούκια καὶ τὴ σκεπὴ κι' ἡ βελανιδιά μας μούγκριζε σὰ λυσσασμένο στοιχειὸ ὅλη τὴ *νύχτα, ἔπερνε παράξενους δρόμους.* Ὧρες μ' ἄφινε σκεπτικὸ κι' ἄϋπνο.

Δὲ θυμοῦμαι ἂν ἦταν ἀποβραδὺς ἢ μεσάνυχτα, ἂν εἶχα ξυπνίσει μέσα στὸν ὕπνο μου ἢ ἂν δὲν εἶχα ἀκόμη γλαριάσει. Ὅμως μιὰ στιγμὴ ἄκουσα καθαρὰ ἕνα χτύπο στὸ παράθυρο ἐπάνω, ἔτσι σὰν ἕνα μεγάλο τόπι νὰ χτύπησε τὸ τζάμι. Κι' ἔπειτα ρυθμικά, λεπτότερα χτυπήματα πάνω στὸ γιαλί: τάκ, τάκ... τάκ..., Σὰ νὰ χτυποῦσε δάχτυλο ἀνθρώπου. Τὸ αἷμα μου πάγωσε κι' ἀσυναίσθητα σιμούλωξα δίπλα στὴ μάννα μου. Κι' ἐκείνη νομίζοντας στὸν ὕπνο της πὼς κρυώνω, μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ δίπλωσε καλὰ μὲ τὸ πάπλωμα.

Πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε περάσανε. Τίποτα δὲ θυμᾶμαι, ὅσο κι' ἂν κουράζω τὰ νοῦ μου, ἀπ' ἐκεῖνο τὸν μακρυνὸ καιρό. Κι' ὅμως τὴν πρωϊνὴ ἐκείνης τῆς νύχτας τὴ θυμᾶμαι σὰν χτές. Ἡ βροχὴ εἶχε πάψει. Μὰ ὁ τόπος ὅλος ἦταν βρεγμένος. Ὁ ἀέρας δὲν εἶχε λιγοστέψει καθόλου. Κάπου-κάπου, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κοματιασμένα σύννεφα ἕνας θαμπὸς ἥλιος ξεπρόβαλλε καὶ χάμω μπροστὰ στὸ παράθυρο βρισκόταν ἕνα πτῶμα πουλιοῦ. Ἦταν ἕνα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ καλοκαιρινὰ πουλιὰ ποὺ ζοῦνε σὲ χῶρες θερμές. Ὁ καιρὸς τὄχε γελάσει κι' ἀπόμεινε. Ποιὸς ξέρει πόσο νὰ δάρθηκε μέσα στὴ θύελα ὅλη τὴ νύχτα ὡς ποὺ ἀγνάντεψε τὸ φωτισμένο παράθυρο. Ἴσως κιόλας νἄρθε ἴσα γραμμὴ πάνω ἀπ' τὸ χιονισμένο Ταΰγετο. Πάνω στὸ νεκρὸ σωματάκι πλανιόταν ἀκαθόριστ' ἀκόμη, ἡ ὀδύνη κι' ὁ πόνος.

Κάθε φθινόπωρο, ὅταν ἀκούω τὶς πρῶτες βροντὲς στὸ βοριά, μιὰ ἀόριστη μελαγχολία μὲ πιάνει. Τὸ βράδυ ὅταν ὅλοι κοιμοῦνται καὶ ἡσυχάζει τὸ σπίτι, πηγαίνω σιγὰ σ' ἐκείνη τὴ μικρὴ κάμαρα κι' ἀνοίγω τὸ παράθυρο διάπλατα. Ὁ ἀέρας ποὺ μπαίνει κουνάει σιγὰ τὸ κρεμασμένο μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι καντήλι. Καὶ τότε οἱ ἀναλαμπές του ποὺ παίζουν θαμπὰ πάνω στῆς Παναγιᾶς τὴν εἰκόνα κάνουν νἀνθίζῃ ἕνα χαμόγελο στὰ Θεῖα της χείλη.

Διαβάτης

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Τὸ Λύκειό μας εἶχε ἀποφασίσει νὰ δώσῃ μιὰ σχολικὴ γιορτὴ στὸ τέλος τῆς χρονιᾶς. Οἱ ἑτοιμασίες προχωροῦσαν, ὅταν μιὰ μέρα ἕνας συμμαθητὴς πρότεινε στὸ διευθυντή μας νὰ παίξουμε τὴ «Δικαστικὴ πλάνη» τοῦ Φός.

Ἡ ἀπάντησή του ἦταν καταφατικὴ κι' ἀρχίσαμε ἀπ' τὴν πρώτη μέρα νὰ μοιραζόμαστε τοὺς ρόλους μας καὶ νὰ κάνουμε πρόβες. Ἀρχίσαμε ὅμως, ἀπὸ ποῦ λέτε; Ἀπὸ τὸ τέλος! γιατὶ ξέραμε ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι θὰ εἴχαμε σουξὲ κι' ἡ πρώτη δουλειὰ ἦταν νὰ μάθουμε νὰ κάνουμε ὑποκλίσεις!

Τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία εἶχε ὁ Γεώργος. Ἔβαζε πίσω τ' ἀριστερό του πόδι, ἔσκυβε τὸ κεφάλι μὲ χάρη ὡς κάτω, ἔβαζε τ' ἀριστερό του χέρι στὴν καρδιὰ καὶ τὸ δεξί του τὸ τέντωνε ἐμπρός. Τί κωμικὸς ποὺ ἦταν! Μὰ μήπως κι' οἱ ἄλλοι πήγαιναν πίσω;

Στὰ δυνατώτερα, στὰ συγκινητικώτερα σημεῖα τοὺς ἔπιαναν τὰ γέλια, ἢ ἔκαναν κάτι ἀστεῖες κινήσεις ποὺ ξεκαρδιζόμαστε γελώντας.

Μιὰ μέρα εἴχαμε Τριγωνομετρία, ὅταν τὸ μάτι μου πέφτει ἐπάνω σ' ἕνα χαρτὶ ποὺ ἦταν στὸ θρανίο μου. Γεμάτος περιέργεια τ' ἀνοίγω καὶ διαβάζω: «Ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Βόλῳ πρωτοδικῶν διατάσσει τὴν κράτησιν πάντων τῶν καθηγητῶν λόγῳ τοῦ ὅτι ἀπηγόρευσαν τὴν παράστασιν τῆς «Δικαστικῆς πλάνης». Ὁ εἰσαγγελεὺς Χέλμπερ. Ἐν Βόλῳ τῇ 9 Μαΐου 1933». Ὥστε λοιπὸν ἀντίο παράσταση, ἀντίο θέατρο, ἀντίο σουξέ, ἀντίο χειροκροτήματα! Πᾶνε χαμένα καὶ τὸ διάβασμα κι' οἱ προσπάθειές μας κι' οἱ ὑποκλίσεις!

Τί διάβολο, ὅλα ἀπὸ τὴ μύτη μᾶς βγαίνουν; συλλογίστηκα. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ ἔμαθαν ὅτι ἔρχεται ἡ Κοτοπούλη καὶ δὲν θὰ ἔφθανε ὁ καιρὸς γιὰ νὰ μάθουμε καθένας τὸ μέρος του.

Πῆγε ὁ ἑβραῖος νὰ καβαλλικέψῃ κι' ἔτυχε ἡμέρα Σάββατο! Μά... ὄχι. Φαίνεται ὅτι δὲν ἔτυχε νὰ εἶναι Σάββατο, γιατ' ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, ἐνῶ ἄνοιγα τὸ Θεόκριτό μου, βρίσκω μέσα ἕνα χαρτί. Ἡ χαρά μου ἦταν μεγάλη ὅταν ἄρχισα νὰ διαβάζω: «Ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Βόλῳ πρωτοδικῶν διατάσσει τὴν ἀποφυλάκισιν τῶν καταδικασθέντων καθηγητῶν διότι ἐπέδειξαν καλὴν διαγωγὴν εἰς τὰς φυλακάς. Ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Χέλμπερ. Ἐν Βόλῳ τῇ 11 Μαΐου 1933».

Τί συνέβη, λέτε; Οἱ μαθηταὶ ὅταν ἔμαθαν ὅτι δὲν θὰ παίξαμε τὸ δρᾶμα, εἶπαν τοῦ διευθυντοῦ ὅτι θὰ κατορθώναμε νὰ τὸ μάθουμε καὶ σὲ λιγότερο χρονικὸ διάστημα. Κι' ἔτσι οἱ πρόβες ξανάρχισαν καὶ μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους κατορθώσαμε νὰ παρουσιάσουμε παίξιμο, ἀμφίεση καὶ... ὑποκλίσεις!

Ὅσοι παρευρέθηκαν μποροῦν νὰ ποῦν σχετικῶς μὲ τὴν ἐπιτυχία μας.

Ταξιδιώτης

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

Ἀγαπημένη μου,

Μοῦ ζητᾶς ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ σεισμοῦ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ κάμω ὅσο πιὸ καλὰ μπορῶ.

Ἦταν Κυριακὴ πρωΐ κι' εἴμαστε ὅλοι στὴν ἐκκλησιά· ἐγὼ μὲ τὴν Καλλιόπη μου εἴχαμε πάει στὸ Θεολόγο· ἦταν ἡ ὥρα ποὺ λένε τὸν Ἀπόστολο κι' ἤμουν καλὰ προσηλωμένη· ξαφνικὰ νοιώθω ἕνα δυνατὸ τράνταγμα ἀπὸ κάτω καὶ βλέπω τὸ τέμπλο νὰ κουνιέται δυνατά. Σεισμός, εἶπα μέσα μου, μὰ θὰ περάσῃ· μὰ ποῦ! ἀντὶ νὰ περάσῃ, ἄρχισε ὁ τρελλὸς χορός... Τὰ σίδερα τοῦ θόλου λύγιζαν, τὰ τζάμια ἔτριζαν μὲ μιὰ δυνατὴ βοή. Ὅλος ὁ κόσμος καταφοβισμένος ἔτρεξε πατεῖς με πατῶ σε νὰ βγῇ ἔξω· ἐγὼ οὔτε ξέρω πῶς βρέθηκα στὴν πόρτα· κάποια με τραβοῦσε ἀπὸ πίσω καὶ παρὰ λίγο νἄπεφτα ἀνάσκελα, μὰ ἔπεσε ἐκείνη μπρούμυτα. Γέλια καὶ κλάμματα.

Σὰν βγήκαμε ἔξω εἶχε σχεδὸν πάψει, μὰ ὅλοι εἴμαστε κίτρινοι ἀπὸ τὸ φόβο σὰ νεκροί. Μὲ πολλὰ παρακάλια τῶν ἐπιτρόπων ξαναμπήκαμε μέσα γιὰ νὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία· ὁ μεγάλος πολυέλαιος κουνιόταν ἀκόμη δυνατά, κι' ἡ καρδιά μου τοῦ κρατοῦσε συντροφιά. Σὰν τέλειωσε καὶ γυρίσαμε σπίτι τὸ βρήκαμε νἄχῃ ἀρκετὰ χνάρια τοῦ σεισμοῦ.. κι' ἀκούγαμε τὰ διάφορα νέα τῶν ἐκκλησιῶν.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα μάθαμε τὴν τρομακτικὴ καταστροφὴ τῆς Κῶ· τηλεγραφοῦσαν νὰ στείλουν «γιατροί, φάρμακα καὶ φαρμακοποιοί»...

Μᾶς ἔζωσε τότε ξαφνικὰ ἕνα παράξενο αἴσθημα καὶ μὲ μᾶς, σὰν νὰ μᾶς ἔφυγε κάθε παλμὸς ζωῆς καὶ μεταφερθήκαμε σ' ἄλλη χώρα, πιὸ σιμὰ στὸ θάνατο. Ἀνάστατο, ταραγμένο ὅλο τὸ νησί μας, τὰ καΐκια ποὺ τρεξαν ἀμέσως, ἔφεραν πίσω, τὶς φρικτὲς εἰδήσεις: Συντρίμια ὅλα τὰ σπίτια, νεκροὶ πολλοὶ καὶ ζωντανοὶ ἄλλοι τόσοι ποὺ φωνάζουν βοήθεια κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπια...

Ἄ τί μέρα ἦταν ἐκείνη, μουντή, συννεφιασμένη, μονάχα κάπου-κάπου ξεπρόβαλλε λίγο ὁ ἥλιος καὶ μᾶς παρηγοροῦσε. Ἡ θάλασσα κι' ἐκείνη ἀνταριασμένη, σπαρμένη μ' ἀφρούς, λὲς κι' ἀγωνιζόταν ὁ οὐρανὸς κι' ἡ θάλασσα ποιὸς νὰ τρικυμιάσῃ πιὸ πολύ.

Βράδυασε, πονοῦσα πολύ, λὲς κι' εἶχε ἀνοίξει μέσα μου μιὰ πληγή, καὶ σὰν ἦρθε ἡ νύχτα καὶ πλαγιάσαμε ὅλοι μαζὶ ἀπὸ κάτω κι' ἔσβησε τὸ φῶς, θαροῦσα πὼς δὲ θἀρχόταν πιὰ ἡ αὐγὴ γιὰ μᾶς.

Πρωΐ-πρωΐ μόλις ξύπνησα ἔτρεξα στὸ παράθυρο νὰ δῶ τὴν Κῶ τὴ μιὰ μοῦ φαινότανε πὼς χαμήλωναν τὰ βουνά της, τὴν ἄλλη πὼς ἤρθε πιὸ κοντὰ σὲ μᾶς, κι' ὅλο βυθισμένη σὲ μιὰ πένθιμη καταχνιά.

Τὶς ἄλλες μέρες ὅλο ἐξακολουθοῦσαν οἱ σεισμοὶ ποὺ μᾶς ἔσκερναν τὸν τρόμο· κάθε βράδυ κτυποῦσαν οἱ καμπάνες καὶ κάμναμε παρακλήσεις: «Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ῥῦσαι ἡμᾶς τῆς φοβερᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς».

Μὴ ρωτᾶς πιὰ γιὰ τὶς διαδόσεις: Πότε πὼς κάποια εἶχε δεῖ ὄνειρο πὼς θὰ καταστρεφόταν κι' ἡ Κάλυμνος, πότε πὼς ὁ Δεσπότης εἶπε νὰ μεταλαβαίνῃ ὁ κόσμος, καὶ χίλια-δυό.

Τώρα ἀγάλι-ἀγάλι μᾶς φεύγει ἡ πρώτη ἐντύπωση τοῦ σεισμοῦ, ἂν καὶ θὰ μένῃ μέσα μας χαραγμένη βαθειὰ ὅλη ἡ ἀγωνία τῆς πρώτης μέρας.

Κάποτε παραπονιόμουνα πὼς ἦταν μονότονη ἡ ζωή τοῦ νησιοῦ μας κι' ἔτσι δὲν εἶχα νέα νὰ σοῦ γράφω· μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια τώρα προτιμῶ νὰ μὴν ἔχω τίποτα, παρὰ νἄχα τόσα πολλὰ

Μ' ἀγάπη

Δροσοστάλαχτη

ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΗ

Μιὰ φορὰ εἶχαν τιμωρήσει τὴ μικρὴ ἐγγονή τοῦ Βικτὸρ Οὐγκὼ καὶ τὴν κλείδωσαν, νηστική, σὲ μιὰ κάμαρα.

Ὁ παππούς ὅμως, ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ ἐγγόνια του, λυπήθηκε ποὺ ἡ Ζὰν θὰ ἔμενε νηστική, καὶ πῆγε κρυφὰ καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα βαζάκι γλυκό.

Ὅταν τὸ ἔμαθε ἡ μητέρα της, θύμωσε καὶ τὸν μάλωσε:

—Ἐμεῖς τὴ βάζουμε νηστεία, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ διορθωθῇ, καὶ σύ, ἀντὶ νὰ μᾶς βοηθῇς, τὴν κανακεύεις; Γιατὶ τῆς ἔδωσες τὸ γλυκό; Ἔπρεπε νὰ μείνῃ νηστική.

— Νοί, ἀπάντησε ὁ παππούς, ἐγὼ φταίω. Πρέπει νὰ μὲ τιμωρήσετε κι' ἐμένα.

—Ἐσένα σοῦ πρέπει νηστεία καὶ ὄχι ἐκεινῆς!

—Ἂν σὲ τιμωρήσουν, παππού, τοῦ λέει τότε ἡ Ζὰν πονηρὰ στ' αὐτί, θὰ σοῦ φέρω ἐγὼ γλυκό.

('Απ' τὸ Γαλλικὸ)

Ἀγριομαργαρίτα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτοῦν τὴ ***Ρέλια*** μὲ πόσα λάμδα γράφεται ὁ τρελλός, κι' ἐκείνη:

— Μά... ἀναλόγως τῆς τρέλλας του. Μὲ ἕνα ὅταν εἶναι λιγάκι τρελλός· μὲ δυὸ ὅταν εἶναι πολύ, καὶ μὲ ...τρία ὅταν εἶναι γιὰ δέσιμο!..

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

***

Ρωτοῦν τὸν Τάκη:

— Τί θὰ πῇ τὰ ποσὰ νὰ εἶναι ἀντίστροφα;

Κι' ὁ Τάκης: Τὸ ἕνα ἀντίκρυ στὸ ἄλλο.

(Γεγονὸς) ***Βιολέττα***

***

Ὁ Τοτὸς κατεβαίνει στὸν κῆπο. Κι' ὁ παππούς τοῦ λέει μὴν τύχῃ καὶ βάλει χέρι στὰ κεράσια.

Ὅταν ὁ Τοτὸς ἔφτασε στὴν κερασιά, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, παίρνει ἕνα σκαμνί, ἀνεβαίνει πάνω, σταυρώνει πίσω τὰ χέρια, κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ μὲ τὸ στόμα ὅσα κεράσια ἔφτανε.

Βιολέττα

***

Ἀπόσπασμα ἀπὸ μιὰ ἔκθεση τῆς μικρῆς Καίτης:

«... καὶ τὰ ζῶα τὰ καϊμένα ἐργασθέντα ὑπεραν θρώπως συνέβαλον κλπ....». ***Θ. Α.***

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 32ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1932

("Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1931, φυλλ.51)

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν Βραβείων ὁ ἀριθμὸς ποὺ συνοδεύει κάθε ὄνομα, σημαίνει πόσα φύλλα ἐν ὅλῳ διέθεσεν ὁ διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἀμάραντος Δάφνη, 520.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἀγγελικὴ Σαράτση, 312, Ἀστροφεγγιά, 260.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου, 208. Γαλανόλευκη, 208, Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι, 156. Ἀγνὸ Ἰδανικό, 156. Χλωμὴ Νεράϊδα, 156. Ἰσλέ, 117. Ἀῦρα τοῦ Εὐξείνου, 104, Ἀγριολούλουδο, 104. Ἰώ, 104. Εὔα, 104. Ἀλίκη Κούπα, 104. Μ. Κουρουνιώτης 104. Κόκκινη Κούκλα, 104. Τζὼν Μπατόπουλον, 104. Κόκκινο Κανάρινι, 104. Πειραιωτάκι, 104. Λόεγκριν, 104. Ἰδανισμός, 104. Μαραμένο Λουλούδι, 104. Παγασαία, 104. Λελούδιο, 104. Σύλλογος «Ἀπλῆ Συντροφιά», 78. Σύλλογος «Βάτραχοι», 78. Κόκκινο Κρῖνο, 78. Δάκρυ τῆς Μοναξιᾶς, 65. Μόνα Βάνα, 52. Σωτ. Αντωνιάδης, 52. Εὐφροσύνη καὶ Εὐτέρπη Ν. Ἀφεντουλίδου, 52. Ἰωαν. Π. Βαρικόπουλος, 52. Γιολάντα, 52. Γλυκειὰ Σαμωτοπούλα, 52. Τινούλα Φ. Γουργουράκη, 52. Λυσόχαρτο, 52. Βασιλεὺς τῆς. Ἐρήμου, 52. Σύλλογος «Ἐσπεράντο», 52. Σύλλογος «Εὔθυμη Παρέα», 52. Σγουρόμαλλο Ἀγόρι, 52. Σαμιωτοπούλα, 52. Χρυσοσάνδαλος Αὐγή, 52. Νέα Κράνη, 52. Ἀλίκη Ι. Καλλονᾶ, 52. Ζουλέϊκα, 52. Ἐλπινίκη Καραμέλη, 52. Ἡλιόγερμα, 52. Μίκυ Μάους, 52. Δοξασμένη Ἑλλάς, 52. Μαγεμένο Νησάκι, 52. Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, 52. Ρέα Συλβία. 52. Αυγαριά, 52. Χαραυγή, 52. Βασίλισσα τοῦ Δόσους, 52. Πρωϊνὸ Κελάδημα, 52. Βασίλισσα τῶν Ρόδων, 52. Μορέλλα, 52, Ἐλένη Μπάλτσα, 52. Ἀστέρι τῆς Αὐγῆς, 52. Μιχ. Νούσιας, 52. Ἐλπίς, 52. Πανελλήνιον Ὄνειρον. 52. Στ. Παπαροδόπουλος, 52. Μαρία Δ. Παρασκευοπούλου, 52 Ἀγνὴ Παύλου, 52. Ἀλεξάνδρα Πετράκη, 52. Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα, 52. Καλλιόπη Ε, Σοφοῦ, 52. Ἐλπιδόπλεκτη Πορφύρα, 52. Πάνθεια Ἀβραδάτου, 52. Μικρὴ Τρελλούλα, 52. Μπουμπουλίνα, 52. Λευκὴ Καμέλια, 52. Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς, 52. Ἀντ. Μ. Τζίκας, 52. Σύλλογος «Τόμπολα», 52. Δακρυσμένο Χαμόγελο, 52. Ρωξάνη Φωτιάδη, 52. Εἰρήνη Α. Χαρίτου, 52. Λέλα Χατζηκώστα, 52. Δημοσθ. Χριστοφίδης, 52. Θεότρελλη Τσιγγάνα, 52. Πολυβώτης, 39. Γαδένια, 26. Σύλλογος «Διαπλασιόκοσμος», 26. Χωρὶς Φτερά, 26. Χαραυγὴ τῆς Λέσβου, 26. Μαγεμένο Δοξάρι, 26. Καπετὰν Μιαούλης, 26. Αἰμιλία Π. Τσιροζίδου, 26. Μπελίνα, 13. Αἱματοβαμένη Λόγχη, 13. Δεσποινὶς Τραλαλά, 13. Ἰάσων, 13. Ἀγνή, 13. Δ. Σελανικλῆ, 13. Ἀπόλλων, 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θἀποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου, ἐὰν δὲν ὁρίσει καὶ ζητήσει αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως, ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων τῶν τόμων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της καὶ ὑπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ὁριζομένας τιμάς. Τὸν ὑπολογισμὸν δὲ τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου πρέπει νὰ κάμῃ ἕκαστος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 32ου Διαγων. Ξεσπαθώματος, (ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ Κεφ. Δ' § 35, σελ. 9 καὶ καθεξῆς).

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βραβεῖον νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των νὰ δημοσιευθοῦν. Ὅσοι εἶχαν στείλει φωτογραφίαν των καὶ δδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται νἀντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας, εἴτε τοῦ Προέδρου, εἴτε ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλων. Ἦτοι ἓν Εὔσημον διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν.

Τὰ Εὔσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται εἰς τὰ μέλη· ἀνήκουν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 8 Ἰουνίου 1933

ΚΑΙ γιὰ τρίτη φορὰ θὰ παρακαλέσω ἐκείνους ποὺ ἔλησε ἡ συνδρομή τους, νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Πολλοὶ τὸ ἔκαμαν ἀμέσως καὶ τοὺς εὐχαριστῶ. Εἶναι ὅμως καὶ πολλοὶ ποὺ τὸ ἀναβάλλουν, χωρὶς νὰ συλλογίζουνται ὅτι ἀπὸ τὸ μικρὸ ποσὸ τοῦ καθενὸς θὰ σχηματιζόταν τὸ μεγάλο ποὺ μοῦ χρειάζεται καὶ μοῦ λείπει...

Σὲ μιὰ κρητικὴ ἐφημερίδα ποὺ μοῦ ἔστειλαν, τὸν «Ἐφεδρικὸν Ἀγῶνα», διάβασα περιγραφὴ μιᾶς σχολικῆς ἐκδρομῆς σὲ διάφορες ἐξοχὲς τῆς Κρήτης, γραμμένη ἀπὸ τὶς φίλες μου ***Μαρία Χατζηγρηγόρη*** καὶ ***Ἰωάννα Παπαντωνάκη***. Μοῦ ἄρεσε πολύ!

Ὁ παλιός μου φίλος καὶ συνεργάτης κ. ***Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος*** ἐξέδωσε τελευταῖα μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ μὲ τὸν τίτλο ***«Λυρικὰ Σχέδια»***. Τὴ συσταίνω στὰ μεγαλύτερα Διαπλασόπουλα ποὺ τοὺς ἀρέσει ἡ ἀγνὴ καὶ καθαρὴ ποίηση. Γιατὶ τέτοια εἶναι πραγματικῶς ἡ ποίηση τοῦ κ. Παναγιωτόπουλου. Στὴ συλλογή του αὐτὴ βρίσκει κανεὶς ποιήματα ποὺ κάνουν μεγάλη ἐντύπωση γιὰ τὴν ἀληθινὴ ὁμορφιά τους, τόσο τὴν ἐσωτερικὴ—ἰδέα. σκέψη—ὅσο καὶ τὴν ἐξωτερικὴ—φόρμα, στίχο, γλῶσσα. Τὸ βιβλίο, κομψότατα τυπωμένο, βρίσκεται ὁ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ τιμᾶται δρ. 25.

Εἶδα, ***Δροσοστάλαχτη***, τὰ φοβερὰ ἐμπόδια καὶ σὲ δικαιολογῶ ποὺ ἔκαμες τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς. Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πόσο μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου. Τὰ παράπονα κατὰ τοῦ ἐφετεινοῦ Μάη ἦταν γενικά. Σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἔκαμε κακοκαιρίες. Ἀλλὰ κι' ὁ Ἰούνιος, ὡς τώρα, δὲν πῆγε παρακάτω: κάθε μέρα βρέχει... Χαιρετῶ καὶ τὴν ***Ἰνδιάνα***. Θὰ μοῦ γράψῃ κι' αὐτὴ καμμιὰ φορά;

Εὐχαριστῶ, ***Μέντιουμ***, ποὺ μένα πρῶτα θυμήθηκες, ὅταν γύρισες ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὅπου σᾶς εἶπαν ὅτι δὲν εἴχατε μάθημα, κι' ἐπωφελήθηκες γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς. ποὺ εἶχες τόσον καιρό. Ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ δὲν ἀπογοητεύθηκες ἀπὸ τὴν ἀπόρριψη καὶ τώρα περμένω νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλο κομμάτι, ποὺ βέβαια θὰ εἶναι καλύτερο.

Δὲν πειράζει, ***Τρελλοκόριτσο***, θὰ μοῦ γράψῃς μετὰ τὶς ἐξετάσεις, ὅταν θὰ μοῦ ἀναγγείλῃς τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα... Χάρηκα ποὺ πῆγες στὸ Ἐθνικὸ κι' εἶδες τὸν «Οἰδίποδα Τύραννο», μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες, πραγματικῶς, παραστάσεις του. Τώρα ὁ θίασος τοῦ Ἐθνικοῦ θὰ πάῃ στὰς Πάτρας. Ἔτσι τὰ Πατρινὰ Διαπλασόπουλα—ἂς τοὺς τὸ πῶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία—θὰ μπορέσουν νὰ ἰδοῦν καὶ τὸν «Ποπολάρο» ποὺ θὰ παιχθῇ τὸ Σάββατο βράδυ καὶ τὴν Κυριακὴ ἀπόγευμα (17 καὶ 18 Ἰουνίου). Ἀργότερα θὰ παιχθῇ καὶ τὸ μονόπρακτο «Θεῖος Ὄνειρος».

Ἀκόμα ἕνα ἀξιοσύστατο βιβλίο, αὐτὸ παιδικό. Εἶναι τὸ ***«Παιδικὸ Θέατρο»*** τοῦ κ. ***Γ. Τσουκαλᾶ***, κι' αὐτοῦ παλιοῦ μου φίλου, μιὰ συλλογὴ ἀπὸ μονολόγους καὶ ποιηματάκια γι' ἀπαγγελία. Ἐκδότης Ἀρ. Παπαδημητρίου, Σοφοκλέους 3. Τιμᾶται δρ. 15.

Σ' εὐχαριστῶ, ***Ἀγριοτριανταφυλλιά***, γι' αὐτὴ τὴν εἰκόνα ποὺ ἔκοψες γι' ἀγάπη μου ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ περιοδικό, κι' ἂς μὴ μοῦ χρησιμεύῃ. Κι' ὄχι γιατ' εἶναι μεγάλη—οἱ μεγάλες μικραίνουν φωτογραφικῶς ὅσο χρειάζεται, κι' οἱ μικρές, ὅταν εἶναι καθαρές, μεγαλώνουν—ἀλλὰ γιατὶ τὰ κοριτσάκια αὐτὰ ποὺ παριστάνει, δὲν εἶναι «παιδιὰ ἐκ τοῦ φυσικοῦ». Καθὼς μπορεῖς νὰ παρατηρήσεις, στὴ σειρὰ αὐτὴ δημοσιεύω στιγμιότυπα (ἐνσταντανὲ) ποὺ παίρνουν παιδιὰ ἀνύποπτα καὶ σὲ στιγμὴ ποὺ κάνουν κάτι νόστιμο, κωμικό, χαρακτηριστικό. Νά, σὰν τὸ σημερινὸ παιδί, ποὺ τὸ πῆραν τὴ στιγμὴ ποὺ δάγκανε τὸ μῆλο του. Αὐτὲς ὅμως οἱ τρεῖς μικρὲς δὲν κάνουν τίποτα. Πῆραν μόνο πόζα γιὰ νὰ φωτογραφηθοῦν μ' ἕνα χαμόγελο προσποιητό. Αὐτὰ τὰ λέω γιὰ ὅσους ἔχουν τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ στέλνουν εἰκόνες ἀπὸ ξένα περιοδικά, γιὰ νὰ ξέρουν τί εἴδους προτιμῶ. Τὸ κομμάτι σου, σὰν πρῶτο, θὰ τὸ κρίνω βέβαια μ' ἐπιείκεια· ἀλλὰ πάντα, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ, πρέπει νὰ εἶναι δημοσιεύσιμο.

Μοῦ φαίνεται, ***Θεότρελλη***, πὼς ὅταν ἔρχεται νὰ σ' ἐπισκεφθῇ ἀπρόσκλητη αὐτὴ ἡ κυρία Τσιμπελιά, μπορεῖς ἐξαίρετα νὰ τὴ διώχνῃς: «Δὲν ἔχω τώρα καιρό, κυρία μου... πρέπει νὰ μελετήσω Ἑλληνικά... πρέπει νὰ γράψω στὴ Διάπλασι...» Καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ φεύγῃ ἀμέσως. Γιατ' εἶναι, ξέρεις, πολὺ διακριτικὴ κυρία: ὅπου δὲν τὴ θέλουν, δὲν κάθεται στιγμή... Κι' αὐτὰ τὰ δάκρυα πάλι; Γιατὶ ἔφυγες, νὰ πᾷς στὸ Ἐθνικό, κλαίγοντας; Καὶ γιατὶ δὲν ἔλαβες μέρος στὶς ἐξετάσεις τῆς Γυμναστικῆς; Εἶναι δυὸ σημεῖα ἀπ' τὸ γράμμα σου ποὺ τἀφίνεις σκοτεινά.

Εἶναι ἀλήθεια, ***Λίλ***, ὅτι ἐκτιμοῦσα κι' ἀγαποῦσα πάρα πολὺ τὴν ἀλησμόνητη θεία σου, καὶ σένα, σὰν ἀνεψιά της, σὲ προσέχω καὶ σὲ συγκρίνω. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἀπαντῶ στὰ γράμματά σου. Ἡ μητέρα σου σοῦ τὸ εἶπε γιὰ νὰ σὲ πειράξῃ. Τὸ ἴδιο θὰ σοῦ ἀπαντοῦσα κι' ἂν δὲν ἤσουν ἀνεψιὰ τῆς ***Ἰδιότροπης Ξανθούλας***. Ὁ κ. Ξ. ποὺ τοῦ ἔδειξα τὸ γράμμα σου, σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις. Τὸ βιβλίο ὅμως ἐκεῖνο ποὺ θὰ σοῦ ἔφερνε ἡ φλῆ σου, δὲν εἶναι δικό του.

Ἐπίζω, ***Βιολέττα***, ὅτι τώρα πιὰ θὰ εἶσαι ἐντελῶς καλά. Τί κακὴ αὐτὴ ἡ γρίπη νὰ σὲ κρατήσῃ στὸ κρεβάτι ἕνα μῆνα! Θὰ μπορέσῃς ἄραγε ν' ἀναπληρώσῃς τόσα μαθήματα ποὺ ἔχασες; Προσπάθησε· ἀλλ' ἂν δὲν μπορέσῃς, γιατὶ ὁ καιρὸς ὡς τὶς ἐξετάσεις θὰ εἶναι λίγος, μὴ στενοχωρηθῇς. Μήπως τἄθελες ν' ἀρρωστήσῃς; Κι' ἴσως μπορεῖς νὰ δώσῃς ἐξετάσεις τὸ Σεπτέμβρη καὶ νὰ μὴ χάσῃς τὸ χρόνο σου.

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, ὀνομάζουμε «ἐντερμέτζο» ἢ «ἐντερμέδιο» μιὰ ἐνδιάμεση σκηνὴ ἢ πράξη ποὺ χωρίζει σὲ δυὸ ἕνα θεατρικὸ ἔργο. Συνήθως αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἢ ἡ πράξη εἶναι λυρική, δηλαδὴ μὲ στίχους, μὲ μουσική, μὲ χορὸ καμμιὰ φορά, κτλ. ἐνῶ τὸ ἄλλο ἔργο εἶναι στὸ πεζό. Ἔτσι καὶ στὸ ὡραῖο δραματάκι τῆς δ. Καρακάλου, τὸ ἐντερμέτζο ἐμφανίζει ψυχὲς κι' εἶναι γραμμένο σὲ στίχους. Ἐπίσης στὸ «Ψυχοσάββατον», ἕνα μονόπρακτο δράμα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ὑπάρχει ὡς ἐντερμέτζο χορὸς ψυχῶν μὲ τραγούδια.— Στὸν 257ο Διαγωνισμὸ Λύσεων εἶσαι Ἰσότιμος Β' Βραβείου, ἑπομένως ἔχεις τὸ δικαίωμα ν' ἀγοράσῃς ἕναν τόμο Β' Περιόδου, ὁποιον θέλεις, μὲ ἔκπτωση 10 δραχμῶν. Τίποτε ἄλλο.

Τζὼν Μπατόπουλε καὶ ***Λυκοῦργε Παπαδόπουλε***, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ ἱδρύσατε Σύλλογο μὲ μόνο σκοπὸ τὴ διάδοσή μου, κἀθὼς καὶ γιὰ τὰ δυὸ ξεσπαθώματα ποὺ ἐκάματε. Ἔστειλα τὰ φύλλα στοὺς νέους συνδρομητάς κι' ἑνάκρινα, καθὼς θὰ εἴδατε, τὸ ψευδώνυμο ***Ἕλληνίς*** γιὰ τὴν ***Σ. Κ.*** Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ κάμετε κι' ἄλλα πολλά.

Ναί, ***Κρητικοπούλα***, ὁ καθηγητής σου τῆς ἀπαγγελίας κ. Κοπανάς, συμπατριώτης καὶ φίλος τοῦ κ. Ξενοπούλου, περνώντας ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἦλθε στὸ γραφεῖο μου καὶ ζήτησε νὰ τὸν ἰδῇ. Δυστυχῶς ὁ κ. Ξ. ποὺ ξυπνᾶ πολὺ ἀργά, γιατὶ καὶ πλαγιάζει πολὺ ἀργά, ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν εἶχε σηκωθεῖ ἀκόμη. Καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ τοῦ πῇς ὅτι πολὺ λυπήθηκε ποὺ ἔχασε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ξαναΐδῃ. Πολὺ ὡραῖο τὸ πρόγραμμά σου. Καὶ τὸ μονόλογο τῆς Σάρρας μπορεῖς νὰ τὸν πῇς. Τελευταῖα στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο παίχθηκε κι' ἡ «Θυσία τοῦ Ἀβραὰμ» καὶ κανένας δὲν εἶπε πὼς δὲν κατάλαβε τὴ γλῶσσα. Θὰ βάλῃς ἄλλωστε στὸ πρόγραμμα ὅτι ὁ μονόλογος εἶναι ἀπὸ Μυστήριο τοῦ ΙΣ' αἰῶνα, κι' ἔτσι δὲν θὰ ξαφνιασθῇ τὸ ἀκροατήριο ἂν ἀκούσῃ καὶ μερικὲς λέξεις ἀσυνήθιστες σήμερα.

Τὸ καταλαβαίνω, ***Δεοντίδα***, δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστο νὰ φεύγουν οἱ γονεῖς σου γιὰ τὴν Εὐρώπη καὶ νὰ μὴ σὲ παίρνουν καὶ σένα μαζί τους, νὰ ξαναΐδῇς τὰ ὡραῖα μέρη καὶ τοὺς φίλους ποὺ ἀπέκτησες ἐκεῖ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ σὲ παίρνουν θὰ πῇ ὅτι δὲν μποροῦν. Καὶ γιά, μοῦ γράφεις ὅτι πηγαίνουν γιὰ τὴ ὑγεία τοῦ μπαμπᾶ. Ὅταν πάῃ κανεὶς ταξίδι γιὰ νὰ κοιταχθῇ, δὲν μπορεῖ νὰ σάρνῃ μαζί του καὶ παιδιά. Κάνε λοιπὸν ὑπομονή, κι' ὅταν ξαναπάνε γιὰ διασκέδαση, νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ σὲ πάρουν. Ὅσο γιὰ τοὺς βαθμούς σου, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶναι ἴδιοι μὲ τοὺς περσινοὺς καὶ καλύτεροι.

Νὰ σοῦ ζήσῃ, ***Ἐρείκη***, ἡ νεογέννητη ἀνιψούλα. Μὲ μεγάλη χαρὰ μαθαίνω ὅτι θὰ ἔλθῃς στὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ τί βλέπω; ἀφιμβάλλεις ἂν θἄχῃς τὸ κουράγιο (!) νὰ μ' ἐπισκεφθῇς; Ἄ, μὰ θἄταν κρῖμα, νὰ ἔλθῃ μιὰ φορὰ στὰς Ἀθήνας μιὰ παλιὰ καὶ μακρινὴ μου φίλη, ἀγαπητὴ σὰν καὶ σένα, καὶ νὰ μὴ τὴν ἰδῶ! Αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ τὸ κάμῃς.

Τὸ ***Μαγεμένο Δοξάρι*** μοῦ γράφει, ὅτι ὁ Σύλλογος «Ἄνεμος» στὴν Κέρκυρα ἀποφάσισε νὰ γιορτάσῃ τὴν Πεντηκονταετηρίδα μου, δίνοντας, μὲ τὴ βοήθεια καὶ ἄλλων, μιὰ φιλανθρωπικὴ παράσταση. Εὐχαριστῶ πολὺ τὰ καλά μου παιδιὰ ποὺ εἶχαν μιὰ τόσο καλὴ ἰδέα. Κι' ἐλπίζω νὰ ὑποστηριχθῇ, γιατὶ στὴν Κέρκυρα ἔχω πολλοὺς φίλους, καὶ παλιοὺς καὶ νέους. Τώρα περμένω νὰ μοῦ γράψῃ τὸ ***Μαγ. Δοξάρι*** πῶς πῆγε στὸ ρόλο ποὺ τῆς ἔδωσαν σ' αὐτὴ τὴν κωμωδία. Βέβαια θὰ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο νἀπαντήσω σήμερα. ***Ἱέρεια τοῦ Πόνου***, ***Μυρτούλα***, ***Ρούφουλα***, ***Θάλη Βλαστέ***, ***Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων***, ***Κρινάκι***, ***Ροδανῆ*** καὶ ***Χλόη***, τὰ ὡραῖα σας γράμματα, ποὺ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση τὰ διάβασα, τὰ φύλαξα χωριστά, μήπως μπορέσω, σὲ μερικὰ τουλάχιστα, νἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἕως τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἡρακλειωτοπούλα, κ. (ΑΞ). Μελαχροινούλα Ν. κ. (ΝΣ). Ἑλληνίς, κ. (ΣΚ).

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ἡρακλειωτοπούλαν*** (ἔκαμες πολὺ καλά· δὲν εἶσαι μικρή, δέκα ἐτῶν, γιὰ νἄχῃς ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς· θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισή·) ***Δαναΐδα*** (φαίνεται ὅτι θὰ χάθηκε· καλὰ ἔκαμες ποὺ τὸ ξανάστειλες·) ***Ἀταλάντην*** (Ἔλαβα· χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα καλά· μὴν ἀργήσῃς πάλι νὰ μοῦ γράψῃς·) ***Ρεζεντὰ*** (χαρτὶ λύσεων ἔστειλα·) ***Ρωμαντικὴν Ζωὴν*** (καλὸ τὸ Αἴνιγμά σου, ἀλλὰ διάβασε τὸν Ὀδηγὸ νὰ ἰδῇς πότε καὶ πῶς στέλλονται Ἀσκήσεις·) ***Καρδιοκλέφτραν*** (ἔστειλα 4 φυλλάδια, 10 τετράδια καὶ ὀδηγό·) ***Γλυκειὰν Ἀνάμνησιν*** (μ' αὐτὰ ἔπρεπε νὰ μοῦ γράψῃς, γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω· πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γραμματάκι κι' ἐλπίζω νἄχω γρήγορα κι' ἄλλο·) ***Παρήγορον Ἄγγελον*** (ἔχω ὀπ' ὄψει μου τρία γράμματά σου· οἱ παραγγελίες ὅλες ἔγιναν· στὸ ἐρχόμενο θὰ σοῦ ἀπαντήσω·) ***Σύλλογον «Οἱ Ἄνεμοι»*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάσμα·) ***Πυγμάχον*** (δεκτές, μὴν ἀνησυχεῖς·) ***Δικηγορίναν, Λεβάνταν Τᾶσον Λούζην*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***30 Μαΐου***, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 26ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου.

320. Λεξίγριφος Λογοπαικτικὸς

Ποτέ σου νὰ μὴ βγάνῃς
Συμπέρασμα μὲ βία·
Ἐκτὸς ἂν θὲς νὰ κάνῃς
Μιὰ χώρα στὴν Ἀσία.

Ὀρτανσία

321. Στοιχειόγριφος

Φίλος κι' ἂν ἤτανε πιστός,
Αἰῶνες τώρα ξακουστός!
Μὰ μὴν προσθέσῃς οὔτε γιώτα,
Γιὰ νὰ μὴ χύσῃς κρύο ἱδρῶτα
Ἀπὸ τὸ φόβο ποὺ θὰ ἰδῇς
Τὸν πιὸ μεγάλο ἐχθρὸ τῆς γῆς!

Πρωΐνὸ Κελάδημα

322. Μεταγραμματισμὸς

Πάπιες, κότες καὶ κοκόρια
Ζοῦν ἐκεῖ μαζὶ καὶ χώρια·
Μ' ἂν οἱ λύτες θέλουν τώρα
Γράμμα ν' ἀντικαταστήσουν,
Ὅπως πάντα αὐτὴ τὴν ὥρα,
Τὰ κοκόρια θὰ λαλήσουν.

Αἴγλη

323. Μωσαϊκὸν

Τὸ Αἴνιγμα, ἡ Ἀκροστιχίς, τὸ Μαγικὸ
Γράμμα, ὁ Συλλαβόγριφος, τὸ Διπτυωτὸ
Κι' ἡ Πυραμὶς ἀπὸ ἕνα των δανείζουν
Κι' ἕνα ἀδελφό τους ἄλλο σχηματίζουν

Φάουστ

324. Φάκελλος

* * * * * * * *
* * *
* * * * *
* * * A * *
* * * *
* * *
* * * * * * * *

Ὀριζοντίως ἄνω, ὄρη· κάτω, βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ· διαγωνίως βασιλοπούλα τῆς Ἑλλάδος καὶ μέγας ὄφις.

Τρελλαντώνης

325-329. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μῆκος, Παῦλος, Εἶρα, πάθος, ὄρος.

Πολυβώτης

330. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν κοινὸν γράμμα, τὸ πτερωτόν, τὸ ὁποῖον πετᾷ ἀπὸ τὴν πρώτην ὅπου ἀπαντᾷ πρῶτον, εἰς τὴν δευτέραν ὡς δεύτερον, εἰς τὴν τρίτην ὡς τρίτον καὶ καθεξῆς:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Βασιλεὺς τῆς Τροίας· 3, Ποταμὸς τῆς Νέας Ἑλλάδος· 4, Μάντις· 5, Ρωματος Αὐτοκράτωρ· 6, Πόλις τῆς Γερμανίας· 7. Νῆσος τῆς Ἀσίας.

Ἀπόστολος Δ. Σαχίνης

331. Ἀκροστιχὶς

Ν' ἀλλαχθοῦν τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι λέξεων ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τ' ἀρχικὰ ν' ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ρητὸν ἐκ δύο λέξεων:

Ρεῦμα, Παῦλος, ὄς, χόλος, ἀχνός, λαύρα, ἔποχή, ἀποβολή, μύλος, αὐλή, τομή.

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

332. Φωνηεντόλιπον

δρστρτς - κ - πμν - κτκτν - τ - πνε

Λευκὴ Καμέλια

333. Γρῖφος

$\frac{M}{\Theta}$ 1 δεινὰ Τ

Σύλλογος «Οἱ Ἄνεμοι»

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 13

143. Σίνης (σύν, εἰς). — 144. Μυίαμμία.—145. Ὀροφή-τροφή.

146.
Ι
Α Τ
Ν Α
Η Λ
Θ Ι

147. ΚΡΑΤΟΣ (ράκος, Ἀστακός, Τάρας, δρατός, στρατός).— 148-152. Διὰ τοῦ Α Γ Γ Λ Ι Α Κ: ἱκανός, κράτος, Ἀρκάς, Κῦρος, κράνος.—153. ΑΓΑΠΑ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΟΥ ΩΣ ΣΕΑΥΤΟΝ: (Ἄ-ρης, ΓΑ-μος, ΠΑ-ρος, ΤΟΝ-νος, ΠΛΗ-θος, ΣΙ-δών, ΟΝ-τως, ΣΟΥ-δάν, ΩΣ-τε, ΣΕ-λας, ΑΥ-λός, ΤΟΝ-νος.)— 154-157. Δίσκος, μίσχος, Πίνδος, Σίφνος.—158. ΕΙ-ΙΕΙ = *Ἔριν μίσει*, ΜΑ-ΠΡΣ = Ὁμίλει πράως (ΕὐΜενίδες, Ἰω Λκός, Ἰό Ππη, ΕὐΡιπίδης, Ἰω Σήφ).— 159. Κρείσσων θάνατος ὄπερ ζωὴν πικράν.— 160. Ὑπὸ σκιῇ καὶ οὐκ ἐν ἡλίῳ (ὑπὸ σκι ἡ, κε, οὐκ ἐν ἡ, λίω).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—340]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΕΜΟΙ»

Ἀποτελέσματα τρίτου Διαγωνισμοῦ. Ἐλάβαμε 24 ὀρθὲς ἀπαντήσεις. Βραβεύονται διὰ κλήρου: ***Ἠχὼ τοῦ Μαινάλου, Γ. Κατσῆς, Κ. Κασοτοριάδης, Σφίγξ.*** Λοιποὺς ὑπερευχαριστοῦμεν.

[ΑΓ'—341]

Λευκαδίτικο Ἀκρογιάλι, ἀληθινὸ σκάνδαλο τῆς πτέρυγός σου εἶσαι.

Λεοντιδεὺς

[ΑΓ'—342]

Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλασόπουλα - ες 16 ἐτῶν καὶ ἄνω. ***Βενετσιάνικη Νύχτα,*** θέλεις; Δ/σις: Νίκη Συλλοπούλου, Κοζάνη. ***Παρήγορος Ἄγγελος***

[ΑΓ'—343]

Δὸν Κιχώτη, σὲ ξέρω. Ἀλληλογραφοῦμε; Ἀγριολούλουδο, νὰ περιμένω;

Παρήγορος Ἄγγελος

[ΑΓ'—344]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Δ/σις: Νίκα Ν. Κανδύλη, Κοζάνη, διὰ

Γλυκειὰν Ἀνάμνησιν

[ΑΓ'—345]

Δάκρυ Ψυχῆς, Νεράϊδα τῶν Ἀγρῶν γιατὶ δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκια;

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

[ΑΓ'—346]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ»

Νέοι διορισμοί. Ἀποκαλύψεων: ***Ἄρτεμις. Ἄος Διαγωνισμός.*** Προκηρύσσομε Μέγαν Διαγωνισμόν: ***«Πῶς μᾶς φαντάζεσθε;»*** Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ δδραχμος. Θὰ βραβευθῇ ἡ πιὸ καλοειπωμένη ἀπάντησις. Βραβεῖα τρία ὡραῖα βιβλία. Περιμένουμε ἀπὸ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα-Συλλόγους. Δ/σις (ΑΓ'—270). Σύλλογοι, ὑποστηρίξατέ μας.

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν: ***Ἑστία***

[ΑΓ'—347]

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μας. Βραβεύουμε: 1) ***Ἐλπιδοπλέχτρα,*** 2) ***Λυκόφως τῆς Δόξης.*** Λοιποὺς ὑπερευχαριστοῦμε. ***Χλόη—Ἀντινέα***

[ΑΓ'—348]

Μποέμ, γράψε: Εὐτυχία Ἰακωβίδου Κηρυκείου 5, Ἀθῆνας

Πονεμένο Χαμόγελο

Πῶς θὰ περάσετε πιὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἁπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

"ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε,—γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἂν πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932,** ποὺ ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσερις μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε **ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι